

Luko evangelija

Brangus Dievą mylintis drauge!

¹⁻² Jau parašyta keletas Kristaus biografijų, kurių šaltinis – pasakojimai, paplitę tarp mūsų iš pirmųjų mokinių ir kitų liudininkų, mačiusių Kristų, lūpų,

³ Tačiau man pasirodė, kad gerai būtų patikrinti visus iki vieno aprašymus ir, kruopščiai patyrinėjus, pateikti tau santrauką,

⁴ kad įtikėtum tiesa, kurios buvai mokomas.

Išpranašautas Jono Krikštytojo gimimas

⁵ Savo pasakojimą pradėsiu nuo žydų kunigo Zacharijo. Jis gyveno tada, kai Judėją valdė Erodas, Zacharijas buvo šventyklos tarnų Abijo skyriaus narys. Jo žmona Elzbieta buvo kilusi iš Aarono palikuonių, ir taip pat kaip Zacharijas priklausė žydų kunigų luomui.

⁶ Jie buvo dievobaimingi žmonės, ir stropiai laikėsi visų Dievo įsakymų.

⁷ Tačiau jie neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir abu jau buvo labai seni.

⁸⁻⁹ Vieną budėjimo savaitės dieną, kai Zacharijas šventykloje vykdė savo pareigas, burtų keliu jam teko garbė smilkyti Dievo šlovei šventyklos viduje.

¹⁰ Tuo tarpu didelė minia meldėsi šventyklos kieme, kaip buvo įprasta smilkymo metu,

¹¹⁻¹² Zacharijas buvo šventykloje, kai staiga smilkalų altoriaus dešinėje pasirodė angelas! Zacharijas apstulbo ir išsigando,

¹³ Tačiau angelas pasakė: „Nebijok, Zacharijau, aš atėjau pranešti, kad Dievas išklausė jūsų maldą, ir tavo žmona Elzbieta pagimdys sūnų. Pavadink jį Jonu.

¹⁴ Jūs abu turėsite daug džiaugsmo ir malonumų jam gimus, ir daugelis džiaugsis kartu su jumis.

¹⁵ Jis bus vienas iš didžiųjų Dievo žmonių. Jam nebus galima gerti vyno ar kurio kito svaiginančio gėrimo – jis bus kupinas Šventosios Dvasios dar savo motinos iščiose.

¹⁶ Jis įkalbės daugelį žydų grįžti prie Dievo.

¹⁷ Jis bus tvirtos dvasios ir galingas vyras kaip Elijas, senovės pranašas, ir paruoš kelią Mesijui, parengs žmones Jo atėjimui. Jis sušvelnins suaugusiųjų širdis, kad jos taptų panašios į mažų vaikų širdeles, o neklusniųjų mintis pakeis į tikėjimo išmintį.“

¹⁸ Zacharijas tarė angelui: „Bet tai neįmanoma. Aš jau senas, o mano žmona irgi metuose.“

¹⁹ Atsakydamas angelas jam tarė: „Aš esu Gabrielius. Aš stoviu Dievo akivaizdoje. Tai Jis mane pasiuntė tau pranešti gerąją žinią!

²⁰ O dabar, kadangi tu nepatikėjai, neteksi kalbos, kol gims kūdikis, Mano žodžiai išsipildys reikiamu laiku.“

²¹ Tuo tarpu minios žmonių laukė, kada pasirodys Zacharijas, ir stebėjosi, kodėl jis taip ilgai užtruks.

²² Kai jis pagaliau išėjo, negalėjo kalbėti. Iš Zacharijo judesių žmonės suprato, kad jis matė šventykloje regėjimą.

²³ Likusias budėjimo dienas jis ėjo savo pareigas

šventykloje, o po to grįžo namo.

²⁴ Netrukus jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir slėpėsi penkis mėnesius.

²⁵ „Koks geras Viešpats, – sakė ji, – kad panaikino tą mano negarbę!“

Išpranašautas Jėzaus gimimas

²⁶ Kitą mėnesį Dievas pasiuntė angelą Gabrielių į Nazaretą, kaimą Galilėjoje,

²⁷ pas mergele Mariją, susižiedavusią su Juozapu, vyru iš karaliaus Dovydo giminės.

²⁸ Gabrielius, pasirodęs jai, tarė: „Sveika, malonėmis apdovanotoji, Dievas su tavimi!“

²⁹ Tai išgirdusi, Marija sutriko ir nusigando, Ji stengėsi suprasti, kas slypi angelo žodžiuose.

³⁰ „Nebijok, Marija, – pasakė jai angelas, – Dievas nusprendė tave nuostabiai palaiminti.

³¹ Labai greitai tu tapsi nėščia ir pagimdysi Sūnų. Tu Jį pavadinsi Jėzumi.

³² Jis bus didis žmogus ir vadins Jį Dievo Sūnumi.

³³ Visagalis Dievas suteiks tavo Sūnui Jo tėvo Dovydo sostą, Jis amžinai valdys Izraelį, ir Jo karalystė niekada nesibaigs!“

³⁴ Marija paklausė angelą: „Kaip aš galiu pagimdyti kūdikį? Aš esu mergaitė ir nepažįstu vyro.“

³⁵ Angelas atsakė: „Šventoji Dvasia aplankys tave, ir Dievo galybė pridengs tave Savo šešėliu, todėl gimęs berniukas bus visiškai šventas ir vadinasis Dievo Sūnumi.

³⁶ Štai tavo teta Elzbieta – „nevaisingoji“, kaip ją vadino, prieš pusmetį tapo nėščia senyvame amžiuje.

³⁷ Dievas išpildo kiekvieną Savo pažadą.“

³⁸ Marija pasakė: „Štai aš – Viešpaties tarnaitė, trokštu tarnauti Jam taip, kaip Jis to nori. Tegul viskas, ką pasakei, išsipildo.“ Ir tada angelas pranyko.

Marijos apsilankymas pas Elzbietą

³⁹⁻⁴⁰ Po kelių dienų Marija išskubėjo į Judėjos kalnus, miestelį, kur gyveno Zacharijas, aplankyti Elzbietos.

⁴¹ Kai Marija pasveikino Elzbietą, suspurdėjo kūdikis Elzbietos iščiose, ir ją aplankė Šventoji Dvasia.

⁴² Ji džiugiai sušuko Marijai: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų – tavo Sūnus vertas Dievo išaukštinimo.

⁴³ Iš kur man ta garbė, kad Viešpaties motina aplanko mane?

⁴⁴ Kai tu įėjai ir pasveikinei mane, kai aš išgirdau tavo balsą, iš džiaugsmo suspurdėjo kūdikis mano iščiose!

⁴⁵ Tu įtikėjai, kad Viešpats tesės Savo pažadą, todėl Jis nuostabiai palaimino tave.“

Marijos giesmė

⁴⁶ Marija atsakė:

„Kaip aš šlovinu Viešpatį!

⁴⁷ Aš džiaugiuosi Viešpačiu, savo Gelbėtoju,

⁴⁸ nes Jis pažvelgė į Savo nuolankią tarnaitę.

Štai nuo dabar visos kartos vadins mane Dievo palaimintą,

⁴⁹ nes didžiais dalykais apdovanojo mane Visagalis.

⁵⁰ Jo gailestingumas neaplenkia nė vieno, kuris Jam paklūsta.

⁵¹ Kokia galinga Jo ranka!

Jis išblaško išdidžiuosius išpuikėlius,

⁵² nuverčia nuo sostų galiūnus ir

išaukština žemesnius.

⁵³ Jis pasotina išalkusias širdis,
o turtuolius tuščiomis paleidžia.

⁵⁴ O kaip Jis padėjo Savo tarnui Izraeliui! Jis
neužmiršo Savo pažado,

⁵⁵ nes pažadėjo mūsų tėvams – Abraomui ir jo
vaikams – amžiną gailestingumą.“

⁵⁶ Marija paviešėjo pas Elzbietą apie tris
mėnesius ir grįžo į savo namus.

Jono Krikštytojo gimimas

⁵⁷ Tuo metu atėjo laikas gimti Elzbietos kūdikiui,
ir ji pagimdė sūnų.

⁵⁸ Žinia, koks Viešpats jai gailestingas, greitai
pasklido po kaimynus ir gimines, ir visi sveikino
ją.

⁵⁹ Kai kūdikiui suėjo aštuonios dienos, visi gim-
inės ir draugai susirinko į apipjaustymo cere-
moniją. Jie visi nusprendė, kad berniuko vardas
bus Zacharijas, kaip ir jo tėvo.

⁶⁰ Bet Elzbieta pasakė: „Visai ne! Jis turi būti
pavadintas Jonu!“

⁶¹ „Kaip? – stebėjosi šie. – Juk visoje jūsų giminėje
nerasi vyro tokiu vardu.“

⁶² Tada jie ženklais paklausė kūdikio tėvą, kokį
vardą jis nori duoti berniukui.

⁶³ Tasai pasiekė skiautę popieriaus ir visų nuste-
bimui užrašė: „Jo vardas Jonas!“

⁶⁴ Tuoju pat Zacharijas atgavo kalbą ir ėmė
garbinti Dievą.

⁶⁵ Žinia apie stebuklą pasklido ne tik po visą kaimyninę apylinkę, bet ir Judėjoje.

⁶⁶ Visi, kas girdėjo šią naujieną, ilgai svarstė: „Idomu, kuo taps šis vaikas, kadangi Viešpats jį globoja ypatingai.“

Zacharijo giesmė

⁶⁷ Tada jo tėvą Zachariją aplankė Šventoji Dvasia ir jis pranašavo:

⁶⁸ „Šlovinkite Viešpatį, Izraelio Dievą, kadangi Jis aplankė Savo tautą ir atnešė jai išgelbėjimą.

⁶⁹ Jis siunčia mums galingą Gelbėtoją iš Savo tarno Dovydo karališkosios giminės,

⁷⁰ kaip seniau buvo žadėjęs

per šventuosius pranašus,

⁷¹ Kuris išgelbės mus nuo priešų, nuo visų, kas mūsų nekenčia.

⁷²⁻⁷³ Jis buvo gailestingas mūsų protėviams, pačiam Abraomui,

prisimindamas jam duotą šventą pažadą, jog leis mums,

⁷⁴ išvaduotiems iš priešų rankos, tarnauti Dievui be baimės

⁷⁵ per visą gyvenimą šventumu ir teisumu Jo aki-vaizdoje.

⁷⁶ O tu, sūneli, vadinsiesi Aukščiausiojo pranašu, nes eisi paruošti kelią Mesijui.

⁷⁷ Tu mokysi žmones pažinti išgelbėjimą iš nuodėmių atleidimo.

⁷⁸ Tai įvyks dėl mūsų gailestingojo Dievo malonės, ir jau netruks nušvisti dangaus aušra,

⁷⁹ kad paliestų sėdinčius tamsybėse ir mirties ūsmėje, kad palydėtų mus į ramybės kelią.“

⁸⁰ Mažasis berniukas labai mylėjo Dievą.

Kai jis užaugo, atsiskyręs gyveno dykumoje, kol pradėjo tarnauti Izraeliui.

2

Jėzaus gimimas

¹ Apie tą laiką Romos imperatorius Cezaris Augustas paskelbė privalomą visos tautos gyventojų surašymą.

² Šis surašymas vyko, kai Siriją valdė Kvirinas.

³ Visi privalėjo registruotis savo protėvių namuose.

⁴ Kadangi Juozapas buvo iš karališkos giminės, jam reikėjo vykti į Betliejaus miestą Judėjoje, į senuosius karaliaus Dovydo namus. Jis keliavo iš Galilėjos kaimelio Nazareto.

⁵ Jis pasiėmė drauge savo sužadėtinę Mariją, kuri buvo nėščia.

⁶ Ten ir atėjo metas gimdyti;

⁷ Marija pagimdė pirmagimį Sūnų, suvystė ir paguldė ēdžiose, kadangi jiems miestelio užėigose neatsirado vietos.

Piemenys ir angelai

⁸ Tą naktį keletas piemenų laukuose ganė avis.

⁹ Staiga tarp jų pasirodė angelas ir aplinkui visas nušvito dangaus šviesa. Piemenys labai išsigando,

¹⁰ bet angelas juos nuramino. „Nebijokite! – tarė jis. – Aš skelbiu jums pačią linksmiausią naujieną, kuri skirta kiekvienam žmogui!

¹¹ Šią naktį Betliejuje gimė Išgelbėtojas – Viešpats ir Mesijas!

12 Kaip jūs atpažinsite Jį? Jūs rasite Kūdikį, suvystytą ir paguldytą ēdžiose!“

13 Tuoju pasirodė daugybė kitų angelų – dangiškoji kariuomenė, kuri garbino Dievą giedodama:

14 „Šlovė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė Jo mylimiems žmonėms!“

15 Kai šis didžiulis būrys angelų grįžo į dangų, piemenys sakė vieni kitiems: „Eime į Betliejų! Ten pamatysime šį nuostabų dalyką, apie kurį mums Viešpats yra paskelbęs.“

16 Jie nuskubėjo į kaimą pas Mariją ir Juozapą. Ēdžiose gulėjo Kūdikis.

17 Piemenys pasakojo visiems, ką angelas buvo sakęs jiems apie Vaikelį.

18 Visi, kurie girdėjo piemenų pasakojimą, labai stebėjosi.

19 Marija saugojo šituos dalykus širdyje ir dažnai juos apmąstydavo.

20 Piemenys grįžo į laukus prie savo bandų, dėkodami Dievui už angelų apsilankymą ir už tai, kad pamatė Vaikelį, kaip angelas jiems buvo sakęs.

Jėzus paaukojamas šventykloje

21 Po aštuonių dienų, apipjaustymo ceremonijos metu, berniukas buvo pavadintas Jėzumi. Šį vardą angelas davė dar Kūdikiui nesant iščiose.

22 Kai atėjo Marijos aukos šventykloje laikas, po vaiko gimimo, kaip reikalavo Mozės įstatymai, tėvai nunešė Jį Jeruzalėn aukoti Dievui,

23 nes tame įstatyme Viešpaties pasakytą: „Kiekvienas moters pirmagimis berniukas turi būti pašvęstas Viešpačiui.“

24 Ta pačia proga Jėzaus tėvai atnašavo „porą bandžių burkuolių arba du jaunikius karvelius“, kaip buvo reikalaujama įstatyme.

25 Tą dieną šventykloje buvo Jeruzalės gyventojas, vardu Simeonas. Tai buvo geras ir dievobaimingas žmogus, kupinas Šventosios Dvasios ir nuolat laukiantis Mesijo pasirodymo.

26 Šventoji Dvasia jam buvo apreiškusi, kad jis nemirs, kol pamatys Jį – Dievo pateptąjį Karalių.

27 Šventoji Dvasia paskatino jį nueiti į šventyklą. Tą dieną, kai Marija su Juozapu atnešė Jėzų,

28 Simeonas buvo ten ir, paėmęs Vaikelį į savo rankas, šlovino Dievą:

29 „Dabar, Viešpatie, aš jau galiu ramus mirti!

30 Aš Jį pamačiau, kaip buvai žadėjęs.

Aš pamačiau Išgelbėtoją,

31 kuri Tu davei pasauliui.

32 Jis – toji Šviesa, kuri švies tautoms,

ir Jis bus Tavo tautos, Izraelio, žmonių garbė!“

33 Juozapas ir Marija stovėjo stebėdamiesi tuo, kas buvo sakoma apie Jėzų.

34 Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai: „Kalavijas persmeigs tavo sielą, nes šį Kūdikį Izraelyje daugelis paniekins savo pačių pražūčiai.

35 Bet daugybei kitų Jis bus pats didžiausias džiaugsmas ir atsiskleis slapčiausios jų širdžių gados.“

36 Tą dieną šventykloje buvo ir pranašė Ona. Ji buvo iš Asero giminės, Fanuelio duktė. Moteris buvo sena, nes po septynerių vedybinio gyvenimo metų jau našlavo aštuoniasdešimt keturis metus.

³⁷ Ji niekada nepasitraukdavo iš šventyklos, dieną ir naktį garbindavo Dievą meldamasi ir dažnai pasninkaudama.

³⁸ Ji priėjo, kai Simeonas kalbėjo su Juozapu ir Marija, ir taip pat pradėjo dėkoti Dievui ir pasakoti Jeruzalėje visiems, kurie laukė Išgelbėtojo, kad Mesijas pagaliau atėjo.

³⁹ Atlikę viską pagal Viešpaties įsakymus, Jėzaus tėvai grįžo namo į Nazareto miestą Galilėjoje.

⁴⁰ Čia berniukas augo ir tvirtėjo, pasižymėdamas neįprasta Jo amžiui išmintimi, o Dievas Jį apdovano-davo Savo malone.

Vaikelis Jėzus šventykloje

⁴¹⁻⁴² Kai Jėzui sukako dvylika metų, Jis lydėjo tėvus į Jeruzalę, į tradicinę Velykų šventę, kurioje jie kasmet lankydavosi.

⁴³ Pasibaigus iškilmėms, visi keliavo namo į Nazaretą, bet Jėzus pasiliko Jeruzalėje. Pirmą dieną tėvai Jo nepasigedo,

⁴⁴ nes manė, kad Jis esąs tarp keliaujančiųjų. Kai Jėzus nepasirodė kitą vakarą, jie puolė Jo ieškoti tarp giminių ir draugų.

⁴⁵ Negalėdami rasti, jie grįžo į Jeruzalę.

⁴⁶ Po trijų dienų jie pagaliau surado Jėzų šventykloje. Su įstatymo mokytojais Jis kalbėjosi apie sudėtingus dalykus,

⁴⁷ stebindamas visus išmanymu ir Savo atsakymais.

⁴⁸ Tėvai nežinojo, ką galvoti. „Sūnau! – priekaištavo mama. – Kodėl Tu taip pasielgei? Mes nepaprastai išsigandome, Tavęs visur ieškodami.“

⁴⁹ „Kam jums reikėjo Manęs ieškoti? Ar jūs nesuprantate, kad Man reikia būti čia, šventykloje, Mano Tėvo namuose?“

⁵⁰ Bet jie nesuvokė, apie ką Jis kalba.

⁵¹ Tada Jis grįžo su tėvais į Nazaretą ir buvo klusnus. O Jo motina dėjosai visa tai į širdį.

⁵² Su metais Jėzus darėsi išmintingesnis ir buvo mylimas Dievo bei žmonių.

3

Jonas Krikštytojas ruošia kelią

¹⁻² Imperatoriaus Tiberijaus penkioliktaisiais valdymo metais Dievas apsireiškė Jonui (Zacharijo sūnui), kai jis gyveno dykumoje. (Tuo metu Judėjoje viešpatavo Pilotas. Erodas – Galilėjoje, jo brolis Pilypas buvo Turėjos bei Trachonitidės krašto tetrarchas, Lisanijus – Abilėnės tetrarchas, o Anas ir Kajafas buvo vyriausieji kunigai.)

³ Tada Jonas keliavo po visą Pajordanę skelbdamas, jog krikštas žmonėms padės grįžti prie Dievo ir atsižadėti nuodėmių, kad jiems būtų atleista.

⁴ Pranašo Izaijo žodžiais, Jonas buvo „balsas, šaukiantis iš tyrų:

Ruoškite kelią Viešpačiui!

Jo atėjimui platinkite takus!

⁵ Sulyginkite kalnus!

Užpildykite slėnius!

Išlyginkite vingius!

Tiesinkite kelius!

⁶ Tada visa žmonija pamatys Dievo siųstą Išgelbėtoją.“

⁷ Štai kaip Jonas pamokslavo minioms, kurios atėjo krikštytis: „Jūs, gyvačių išperos! Bandote pabėgti nuo pragaro neatsisukę į Dievą iš tikrųjų! Todėl jūs ir norite būti pakrikštyti!

⁸ Pirma eikite ir įrodykite, kad tikrai atgailaujate. Ir nemanykite, jog esate saugūs todėl, kad jūs – Abraomo palikuonys. To nepakanka. Dievas gali ir šiuos dykumų akmenis paversti Abraomo vaikais!

⁹ Jo teismo kirvis virš jūsų pakibęs ir pasirengęs pakirsti jūsų šaknis bei nuversti visai. Taip kiekvienas medis, kuris neveda gerų vaisių, turi būti nukirstas ir įmestas į ugnį.“

¹⁰ Minia klausė: „Ką tu nori, kad mes darytume?“

¹¹ „Jei tu turi du apsiaustus, – kalbėjo jis, – vieną atiduok neturinčiam. Jei turi atliekamo maisto – atiduok alkanam.“

¹² Net muitininkai, šie visiems žinomi kyšininkai, atėjo pasikrikštyti ir klausė: „Kaip mes įrodysime tau, kad atsižadėjome nuodėmių?“

¹³ „Savo sąžiningumu, – atsakė jis. – Užtikrinkite, kad nerinksite daugiau mokesčių, negu romėnų vyriausybė reikalauja.“

¹⁴ „O kaip mes?“ – paklausė keletas kareivių. Jonas tarė: „Neatimkite pinigų grasinimais ir prievarta, nè vieno nekaltinkite tuo, ko jis nepadarė; tenkinkitės savo alga.“

¹⁵ Visi laukė ateinančio Mesijo, troško sužinoti, ar tai ir yra Jonas. Šis klausimas rūpėjo kiekvienam, todėl buvo visur svarstomas.

¹⁶ Jonas atsakė į šį klausimą, sakydamas: „Aš krikštiju jus vandeniui, bet greitai ateis Tas, kuris

turi daug didesnę galią už mane. Iš tiesų aš nesu vertas būti net Jo vergu. Jis krikštys jus ugnimi ir Šventąja Dvasia.

¹⁷ Jis atskirs pelus nuo grūdų ir, sudeginęs pelus amžina ugnimi, surinks kviečius.“

¹⁸ Jis davė daug panašių išpėjimų, skelbdamas tautai gerąją naujieną.

¹⁹⁻²⁰ Po to, kai Jonas viešai kritikavo Erodą, Galilėjos valdovą, už vedybas su savo brolio žmona Erodiada ir kitus paikus darbus, Erodas įmetė Joną į kalėjimą, tuo padarydamas dar vieną nuodėmę.

Jėzaus krikštas ir genealogija

²¹ Vieną dieną po to, kai jau buvo pakrikštytos ištisos minios, krikštytis atėjo pats Jėzus. Jam meldžiantis atsivėrė dangus

²² ir Šventoji Dvasia balandžio pavidalu nusileido ant Jo, o balsas iš dangaus pasakė: „Tu esi Mano mylimasis Sūnus, Tavimi Aš gėriuosi.“

²³⁻³⁸ Jėzui buvo apie trisdešimt metų, kai Jis pradėjo Savo misiją. Jėzų laikė sūnumi Juozapo, sūnaus Helio, sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Melchio, sūnaus Janajo, sūnaus Juozapo, sūnaus Matatijo, sūnaus Amoso, sūnaus Naumo, sūnaus Heslio, sūnaus Nagajo, sūnaus Maato, sūnaus Matatijo, sūnaus Semejino, sūnaus Josecho, sūnaus Jodos, sūnaus Joanano, sūnaus Resos, sūnaus Zorobabelio, sūnaus Salatielio, sūnaus Nerio, sūnaus Melchio, sūnaus Adijo, sūnaus Kosamo, sūnaus Elmadamo, sūnaus Ero, sūnaus Jėzaus, sūnaus Eliezero, sūnaus Jorimo, sūnaus Matato, sūnaus Levio, sūnaus Simeono, sūnaus Judo, sūnaus Juozapo, sūnaus Jonos, sūnaus Eliachimo,

sūnaus Melėjo, sūnaus Menos, sūnaus Matatos, sūnaus Natano, sūnaus Dovydo, sūnaus Jesės, sūnaus Jobedo, sūnaus Boožo, sūnaus Salos, sūnaus Naasono, sūnaus Aminadabo, sūnaus Admino, sūnaus Arnio, sūnaus Esromo, sūnaus Faro, sūnaus Judo, sūnaus Jokūbo, sūnaus Izaoko, sūnaus Abraomo, sūnaus Taros, sūnaus Nachoro, sūnaus Serucho, sūnaus Ragaujo, sūnaus Faleko, sūnaus Ebero, sūnaus Salos, sūnaus Kainamo, sūnaus Arfaksado, sūnaus Semo, sūnaus Nojaus, sūnaus Lamecho, sūnaus Matūzaliao, sūnaus Henochio, sūnaus Jare to, sūnaus Maleleelio, sūnaus Kainamo, sūnaus Eno, sūnaus Seto, sūnaus Adomo, kuris buvo Dievo.

4

Jėzus gundamas

¹ Kupinas Šventosios Dvasios, Jėzus paliko Jordano upę ir Dvasia vedžiojo Jį Judėjos tyruose, kur velnias Jį gundė

² keturiasdešimt dienų. Visą šį laiką Jėzus pasninkavo ir labai išalko.

³ Šėtonas Jam tarė: „Jeigu Tu Dievo Sūnus, paversk šį akmenį duonos kepalu.“

⁴ Bet Jėzus atsakė: „Raštuose parašyta: gyvenime yra daug svarbesnių dalykų už duoną!“

⁵ Tada šėtonas užvedė Jį ant aukšto kalno ir akimirksniu parodė viso pasaulio karalystes.

⁶ Velnias pasakė: „Aš atiduosiu Tau visas karalystes ir jų garbę, nes jos mano ir aš jas dalinu, kam noriu.“

⁷ Jei Tu atsiklaupsi ir pagarbinsi mane, visa bus Tavo.“

⁸ Jėzus atsakydamas tarė: „Raštuose taip parašyta: Viešpatį, savo Dievą, tegarbink ir Jam vienam tetarnauk!“

⁹⁻¹¹ Po to šėtonas nusivedė Jį į Jeruzalę, liepė atsistoti ant šventyklos stogo ir tarė: „Jei Tu Dievo Sūnus, pulk žemyn, nes Raštai sako, kad Dievas atsiųs angelų sargybą Tau bei pasirūpins, kad nesusitrenktumei į grindinį!“

¹² Jėzus jam atkirto: „Raštai taip pat moko: Negundyk Viešpaties, savo Dievo, kvailais patikrinimais!“

¹³ Tada velnias baigė gundymus ir kuriam laikui nuo Jėzaus pasitraukė.

Jėzaus nepriima Nazarete

¹⁴ Tada Jėzus grįžo į Galilėją, kupinas Šventosios Dvasios galios. Greitai Jis išgarsėjo visoje šalyje

¹⁵ Savo pamokslais sinagogose. Visi Jį gyrė.

¹⁶ Kai Jis atvyko į Nazaretą, į vaikystės namus, šeštadienį kaip paprastai nuėjo į sinagogą ir atsistojo skaityti Raštų.

¹⁷ Jam buvo paduota pranašo Izaijo knyga ir, ją atvertęs, Jis rado parašyta:

¹⁸⁻¹⁹ „Viešpaties Dvasia yra Manyje;

Jis paskyrė Mane skelbti gerąją naujieną vargšams,

Jis siuntė Mane gydyti sužeistas širdis ir skelbti,

kad belaisviai bus išlaisvinti,

aklieji atgaus regėjimą,

pažemintieji atsikratys engėjų. Dievas yra

pasirengęs palaiminti visus,

kurie tik pas Jį ateis.“

²⁰ Jis užvertė knygą, padavė ją tarnui ir atsisėdo. Visi sinagogoje įdėmiai žiūrėjo į Jį.

21 Tada Jis pridūrė: „Šis Raštas pildosi šiandien.“

22 Visi susirinkusieji buvo geros nuomonės apie Jį, bet labai stebėjosi gražiais žodžiais, sklindančiais iš Jo lūpų. „Ar gali būti? – klausinėjo vienas kitą. – Argi Jis ne Juozapo sūnus?“

23 Tada Jis prabilo: „Greičiausiai jūs pasakysite Man patarlę: „Gydytojai, pasigydyk pats“, turėdami galvoje „kodėl nedarai stebuklų gimtajame mieste, kaip darei Kafarnaume?“

24 Bet Aš sakau jums, kad nė vienas pranašas nepripažįstamas gimtajame mieste!

25-26 Pavyzdžiui, prisiminkite, kaip pranašas Elisas parodė stebuklą Sarepto našlei, atvykusiai iš Sidono krašto. Tomis sausros dienomis daugeliui žydų našlių reikėjo pagalbos, nes lietus nelijo jau tris su puse metų ir šalyje siautėjo badas, tačiau Elisas nė pas vieną iš jų nebuvo siūstas.

27 Arba prisiminkite pranašą Eliziejų, kuris išgydė Naamaną iš Sirijos, o ne žydų raupsuotuosius.“

28 Šitokie pasakojimai sukėlė klausytojų įtūžį.

29 Jie atsikėlė, nusivedė Jį prie skardžio, ant kurio buvo pastatytas miestas, norėdami nustumti Jį nuo uolos.

30 Bet Jis paliko minią, braudamasis pro įtūžusius žmones.

Jėzus išvaro piktąją dvasią

31 Tada grįžo į Galilėjos miestą Kafarnaumą ir ten mokė sinagogoje kiekvieną šeštadienį.

32 Čia žmonės taip pat stebėjosi tuo, ką Jis sakė; kalbėdamas Jis nesirėmė kitų mintimis, bet skelbė Savą tiesą.

³³ Kartą, kai Jis kalbėjo sinagogoje, velnio apsėstas žmogus pradėjo šaukti:

³⁴ „Eik šalin! Mums Tu nereikalingas, Jėzau iš Nazareto. Tu atėjai mus sunaikinti. Aš žinau, kad Tu esi Šventasis Dievo Sūnus.“

³⁵ Jėzus jį sudraudė, sakydamas: „Nutilk!“ O demonui liepė: „Išeik!“ Miniai stebint, velnias parbloškė tą žmogų ant žemės ir paliko jį nieko pikta daugiau nedarydamas.

³⁶ Žmonės nustebę klausinėjo: „Kas Šio Žmogaus žodžiuose, kad net velnias Jo paiso?“

³⁷ Žinia apie tai, ką Jis padarė, žaibo greitumu pasklido po visą apylinkę.

Jėzus išgydo daugelį

³⁸ Tą dieną iš sinagogos Jis nuėjo į Simono namus, kur, drugio krečiama, gulėjo Simono uošvė. Visi prašė, kad ją pagydytų.

³⁹ Atsistojęs prie lovos, Jis sudraudė drugį, ir ligonės kūno temperatūra staiga nukrito. Moteris atsikėlusi tuojau paruošė jiems valgyti.

⁴⁰ Tą vakarą, saulei nusileidus, visi, kurie savo namuose turėjo ligonių, sergančių visokiomis ligomis, vedė juos pas Jėzų, o Jo rankų prisilietimas visus gydė.

⁴¹ Kai kurie buvo velnio apsėsti; Jam paliepus, demonai išeidavo šaukdami: „Tu esi Dievo Sūnus.“ Ir Jis drausdavo juos, kad šito nesakytų. Bet jie žinojo, kad Jis yra Kristus, todėl pakluso Jo liepimui nutilti.

⁴² Kitos dienos rytą Jis išėjo į dykumą. Žmonės Jo visur ieškojo ir, kai pagaliau rado, maldavo pasilikti Kafarnaume.

⁴³ Bet Jis atsakė: „Aš turiu skelbti gerąją naujieną apie Dievo karalystę ir kitose vietose – tam Aš ir esu siųstas.“

⁴⁴ Taigi Jis keliavo toliau, mokydamas visose Judėjos sinagogose.

5

Pirmųjų mokinių pašaukimas

¹ Vieną dieną, kai Jis sakė pamokslą prie Genezareto ežero, didelės minios veržėsi prie Jo paklausti Dievo Žodžio.

² Jis pastebėjo dvi tuščias valtis, stovinčias vandenyje prie kranto. Žvejai plovė tinklus.

³ Įlipęs į Simono valtį, Jėzus paprašė jį atsistumti truputį nuo kranto, kad Jis galėtų kalbėti žmonėms.

⁴ Baigęs kalbėti, pasakė Simonui: „Dabar plauk į gilumą, išmesk tinklus valksmui, ir jūs pagausite daug žuvų!“

⁵ „Mokytojai, – atsakė Simonas, – mes visą naktį vargome, bet nieko nesugavome. Tik dėl Tavo žodžio pabandysime dar kartą užmesti tinklą.“

⁶ Šį kartą jų tinklai buvo tokie pilni, kad net pradėjo trūkinėti!

⁷ Išgirdę pagalbos šauksmą, kita valtimi atplaukė jų draugai, ir netrukus jos abi buvo tokios pilnos žuvies, kad vos neskendo.

⁸ Kai Simonas Petras suprato, kas atsitiko, atsiklaupė prieš Jėzų ir pasakė: „Eik sau nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu nusidėjėlis, nevertas, kad Tu būtum arti manęs.“

⁹ Jį apstulbino didelis laimikis,

¹⁰ taip pat kaip ir jo draugus, Zebedėjo sūnus Jokūbą bei Joną. Jėzus atsakė: „Nebijok! Dabar tu būsi žmonių sielų žvejys!“

¹¹ Kai tik pasiekė krantą, vyrai, viską palikę, iškeliavo kartu su Juo.

Jėzus išgydo raupsuotąjį

¹² Viename kaimelyje buvo sunkiai sergąs raupsais žmogus. Pamatęs Jėzų, jis parpuolė kniūbsčias ant dulkėtos žemės ir maldavo, kad pagydytų: „Viešpatie, jei tik Tu panorėsi, mano ligos gali nė žymės nelikti!“

¹³ Jėzus, ištiesęs ranką, palietė ligonį ir tarė: „Žinoma, noriu, būk išgydytas!“ Raupsai staiga pranyko!

¹⁴ Jėzus liepė niekam nepasakoti, kas atsitiko, ir tuojau pasirodyti žydų kunigui. „Paaukok, kaip liepia Mozės įstatymas, už raupsų išgydymą, – tarė Jis. – Tai bus įrodymas, kad esi sveikas.“

¹⁵ Dabar žinia apie Jo galią pasklido dar greičiau ir didelės minios ėjo klausytis Jo pamokslų ir gydytis nuo ligų.

¹⁶ Tačiau Jis dažnai pasitraukdavo į tyrus maldai.

Jėzus išgydo paralitiką

¹⁷ Vieną dieną, kai Jis mokydamas kalbėjo, keletas žydų religijos vadovai ir įstatymo mokytojai sėdėjo netoliese. Atrodė, kad jie susirinko iš visų Galilėjos, Judėjos kaimų, taip pat ir iš Jeruzalės. Viešpaties gydymo galia neblėso.

¹⁸ Staiga pasirodė keletas vyrų, nešančių patalę paralyžiuotą žmogų. Jie stengėsi atnešti jį pas Jėzų, bet negalėjo prasibrauti per minią.

19 Tada jie užlipo ant stogo, išėmė keletą čerpių ir nuleido sergantį žmogų į minią su visu patalu tiesiai prieš Jėzų.

20 Matydamas jų tikėjimą, Jėzus pasakė tam žmogui: „Mano drauge, tavo nuodėmės atleidžiamos!“

21 „Kas Jis toks, kad piktžodžiauja? – šaukė fariziejai ir įstatymo mokytojai. – Tai apsišaukėlis! Atleisti nuodėmės gali tik Dievas!“

22 Jėzus, žinodamas jų mintis, tarė jiems: „Kodėl jūs sakote, kad šventvagiškai kalbu?“

23-24 Aš, Mesijas, turiu valdžią atleisti nuodėmės žemėje. Kad Mano žodžiai neatrodytų tušti, – nes bet kas gali taip kalbėti, – Aš išgydysiu šį žmogų.“ Ir, pasisukęs į paralyžiuotąjį, Jis pasakė: „Paimk savo patalą ir eik namo, nes tu esi išgydytas!“

25 Ir staiga visų akivaizdoje vyras pašoko ant kojų, paėmė patalą, kuriame gulėjo, ir nužingsniavo namo šlovindamas Dievą.

26 Visus apėmė pagarbų baimė. Jie šlovino Dievą, sakydami: „Mes šiandien matėme keistų dalykų!“

Levio pašaukimas

27 Vėliau, jau beeidamas iš šio miestelio, Jėzus pamatė mokesčių rinkėją, garsų sukčių. To žmogaus vardas buvo Levis. Jėzus tarė jam: „Eikš, būsi vienas Mano mokinių!“

28 Levis tučtuojau viską paliko ir atsistojęs nuėjo su Juo.

29 Greitai Levis iškėlė didelį pokylį savo namuose ir pakvietė Jėzų būti garbės svečiu. Susirinko Levio draugai, mokesčių rinkėjai, kiti svečiai.

³⁰ Bet fariziejai bei Rašto žinovai labai priekaištavo mokiniams, kad Jėzus valgo su tokiais dideliais nusidėjėliais.

³¹ Jėzus jiems atsakė: „Juk ne sveikiesiems reikia gydytojo, o sergantiejiems.

³² Mano tikslas – raginti nusidėjėlius nusigręžti nuo savo nuodėmių, o ne leisti laiką su tais, kurie galvoja, kad jie jau pakankamai geri.“

Jėzus klausinėjamas apie pasninkavimą

³³ Jie priekaištavo ir dėl to, kad Jėzaus mokiniai ne pasninkauja, o valgo ir geria. „Jono Krikštytojo mokiniai nuolat pasninkauja ir meldžiasi, – sakė jie. – Tai daro ir fariziejų mokiniai. Kodėl Tavięji valgo ir geria?“

³⁴ Jėzus paklausė: „Ar laimingi žmonės pasninkauja? Ar vestuvių svečiai alksta jaunikio aki-vaizdoje?

³⁵ Bet ateis laikas, kai jaunikis bus nužudytas. Tada jie nenorės pagalvoti apie valgi.“

³⁶ Jėzus palygino: „Niekas neplėšo naujo drabužio, kad iš jo padarytų lopą senam. Ne tik naujas rūbas sugadintas, bet ir senas atrodytų prasčiau su nauju lopu.

³⁷ Niekas nepila šviežio vyno į senas odines, nes vynas išsiveržtų iš senų vynmaišių, suplėšydamas juos ir išsiliedamas.

³⁸ Šviežias vynas turi būti pilamas į naujus vynmaišius.

³⁹ Ir niekas, paragavęs seno vyno, nebenori šviežio ir gaivaus. Nes sakoma: išmėginti būdai yra geriausi.“

6

Šabo Viešpats

¹ Viena šeštadienį eidami per kviečių lauką, Jėzus ir Jo mokiniai skynė varpas ir, sutrynę rankomis, valgė grūdus.

² Tuomet keletas fariziejų sakė: „Toks elgesys prieštarauja įstatymams! Tavo mokiniai skina varpas, o žydų įstatymas draudžia dirbti šeštadienį.“

³ Jėzus atsakė: „Ar neskaitote Šventojo Rašto? Ar niekad neskaitėte, ką darė karalius Dovydas, kai jis ir jo vyrai buvo alkani?

⁴ Jis nuėjo į šventyklą, paėmė duonos, skirtos Viešpačiui, ir – nors tai įstatymo laužymas – valgė ją ir dalijosi su kitais.“

⁵ Ir dar Jėzus pridūrė: „Mano valioje šeštadienio įstatymai.“

⁶ Kitą šeštadienį Jis mokė sinagogoje, o ten buvo žmogus, kurio dešinioji ranka buvo padžiūvusi.

⁷ Rašto žinovai ir fariziejai atidžiai stebėjo, ar Jis gydys žmogų tą dieną, nes buvo šeštadienis. Jie troško rasti kaltinimų.

⁸ Kaip gerai Jėzus suprato jų mintis! Jis tik pasakė vyrui su padžiūvusią ranka: „Ateik, atsistok į vidurį, kad visi matytų.“ Taip tasai ir padarė.

⁹ Tada Jėzus kreipėsi į fariziejus: „Tad klausiu jus, ar dera šeštadienį daryti gera ar pikta? Gelbėti gyvybę ar ją sunaikinti?“

¹⁰ Apžvelgęs juos visus, Jis tarė vyrui: „Ištiesk ranką.“ Tas ištiesė, ir ranka visiškai pasveiko.

¹¹ Dėl to Jėzaus priešai siuto iš pykčio ir sumanė Jį nužudyti.

Dvylika apaštalų

¹² Netrukus Jėzus išėjo į kalnus ir meldėsi ten visą naktį.

¹³ Auštant sukviėtė visus Savo pasekėjus ir išsirinko dvylika – artimiausių mokinių būrelį. (Jie buvo paskirti Jo apaštalais, o dar kitaip – misionieriais.)

¹⁴⁻¹⁶ Štai jų vardai: Simonas (kurį Jis dar vadino Petru), Andriejus (Simono brolis), Jokūbas, Jonas, Pilypas, Baltramiejus, Matas, Tomas, Jokūbas (Alfiejaus sūnus), Simonas (zelotų grupės narys), Judas (Jokūbo sūnus), Judas Iskarijotas (kuris vėliau Jį išdavė).

Palaiminimai ir įspėjimai

¹⁷⁻¹⁸ Nusileidę nuo kalno šlaito, jie stovėjo greta Jėzaus drauge su kitais Jo sekėjais didelėje lygumoje apsupti minios. Žmonės ėjo iš visos Judėjos ir iš Jeruzalės, nuo tolimų Tyro ir Sidono šiaurinių pakrančių paklausti Jo ar išsigydyti. Jis išvarė ir daug piktųjų dvasių.

¹⁹ Kiekvienas stengėsi Jį paliesti, nes tokiu būdu žmonės išgydavo.

²⁰ Tada Jis pasisuko į mokinius ir prabilo: „Kokie palaiminti jūs, beturčiai, nes Dievo karalystė yra jūsų!

²¹ Palaiminti ir jūs, alkstantieji, nes būsite pasotinti! Palaiminti, kurie verkiate, nes ateis laikas, kai juoksitės iš džiaugsmo!

²² Kokia laimė, kai kiti jūsų neapkenčia, atstumia jus, įžeidinėja ir šmeižia dėl to, kad jūs su Manimi!

²³ Džiaukitės, kad šitaip atsitinka! Linksminkitės, nes jūsų laukia didelis atpildas danguje. Jūs būsite

tarp gerų žmonių; taip buvo elgiamasi ir su senaisiais pranašais.“

²⁴ „Tačiau kokios kančios laukia turtingųjų! Savo vienintelę laimę jie jau patiria čia.

²⁵ Jie nusipenėję ir turtingi dabar, bet jų laukia baisus badmetis. Jų nerūpestingas juokas – būsimos skausmo ženklas.

²⁶ Ir koks nusivylimas laukia tų, kuriuos dabar šlovina minia, – netikrus pranašus ji visuomet šlovindavo.“

Priešų meilė

²⁷ „Klauskite visi! Mylėkite priešus. Darykite gera tiems, kurie jūsų nekenčia.

²⁸ Melskite laimės tiems, kurie jus keikia, laiminkite tuos, kurie jus persekioja.

²⁹ Jei kas smogia jums į vieną žandą, leiskite trenkti ir į kitą. Jei kas reikalauja jūsų apsiausto, atiduokite jam ir savo marškinius.

³⁰ Duokite, ką turite, kiekvienam, kuris tik prašo jūsų, ir kai kas nors iš jūsų atimama, nesirūpinkite, kaip tai susigrąžinti.

³¹ Elkitės su kitais taip, kaip norėtumėte, kad kiti su jumis elgtųsi.

³² Negi manote, jog esate nusipelnę, jei mylite tik tuos, kurie jus myli? Net bedieviai taip daro.

³³ Ir jei darote gera tik tiems, kurie jums geri, argi tai nuostabu? Taip daro ir nusidėjėliai.

³⁴ Ir jei skolinate pinigų tik tiems, kurie gali grąžinti skolą, koks jūsų nuopelnas? Juk ir didžiausi savanaudžiai nusidėjėliai skolina saviesiems, žinodami, kad skolą grąžins!

³⁵ Mylėkite priešus! Darykite jiems gera. Ir nesisielokite, jei tuo pačiu neatsilygins. Tada dangaus atpildas jums bus labai didelis, ir jūs būsite tikri Dievo vaikai, nes Viešpats gailestingas ir nedėkingiesiems, ir piktiesiems.“

Kitų teisimas

³⁶ „Stenkitės mylėti taip, kaip ir jūsų Tėvas.

³⁷ Nekritikuokite ir nesmerkite, nes patys būsite pasmerkti. Būkite kantrūs su kitais – tada ir jie bus kantrūs su jumis.

³⁸ Jei jūs duosite, ir jums bus duota. Jūsų dovana grįš su kaupu. Kokiu saiku seikėsite, tuo pačiu saiku ir jums bus atseikėta.“

³⁹ Štai keletas palyginimų, kuriuos Jėzus vartojo Savo pamoksluose: „Kaip gali aklas žmogus vesti aklą? Jis įkris į duobę ir įtrauks kitą su savimi.

⁴⁰ Kaip gali mokinys žinoti daugiau už savo mokytoją? Bet jei jis daug padirbės, gali tiek pat išmokti.

⁴¹ Kodėl matai krislą kito akyje, jo mažą klaidą, tačiau nepastebi rąsto savo akyje?

⁴² Kaip tu gali sakyti jam: „Broli, aš išimsiu krislą iš tavo akies“, kai savo akyje nematai rąsto? Veidmainy! Pirma išmesk rąstą iš savo akies, tada galbūt galėsi išimti krislą iš brolio akies!“

Medis ir jo vaisiai

⁴³ „Geras medis neveda blogų vaisių, kaip ir menkas medis neveda gerų vaisių.

⁴⁴ Medį pažinsi pagal vaisių, kurį jis veda. Figos niekada neuogs ant uosių, ar vynuogės ant erškėčių.

⁴⁵ Geras žmogus daro gerus darbus iš geros širdies. Blogo žmogaus blogi darbai sklinda iš širdyje slypinčio blogio. Kas tik yra širdyje, atsispindi žmogaus kalboje.“

Protingi ir kvaili statytojai

⁴⁶ „Taigi kodėl vadinate Mane Viešpačiu ir nedarote, ką Aš sakau?

⁴⁷ Tačiau kiekvienas, kuris ateina ir klauso Mano žodžio bei Man paklūsta,

⁴⁸ panašus į žmogų, statantį namą ant tvirto pamato, kuris yra ant tvirtos uolos. Kai potvynio vandenys pakils ir atsimuš į tą namą, jis tvirtai stovės, nes tvirtai pastatytas.

⁴⁹ Bet tie, kurie klausosi ir nepaiso Manęs, panašūs į žmogų, statantį namą be pamato. Kai potvynis apsemia tą namą, jis pavirsta į griuvėsių krūvą.“

7

Šimtininko tikėjimas

¹ Kai Jėzus baigė pamokslą, Jis grįžo į Kafarnaumo miestą.

² Kaip tik tuo metu vienas didžiai vertinamas romėnų armijos kapitono tarnas sirgo ir buvo marinamas.

³ Išgirdęs apie Jėzų, kapitonas siuntė kelis gerbiamus žydų vyresniuosius su prašymu ateiti ir pagydyti tarną.

⁴ Atėję jie karštai maldavo Jėzų, kad eitų su jais ir padėtų tam žmogui. Jie papasakojo, koks puikus žmogus yra kapitonas. „Jis labiau už bet ką vertas Tavo pagalbos, – sakė jie, –

⁵ nes jis myli žydus ir netgi asmeniškai sumokėjo už sinagogos statybą!“

⁶ Jėzus nuėjo su jais, bet prieš atvykstant į namus, kapitonas pasiuntė keletą draugų, kad perspėtų: „Viešpatie, nesivargink eidamas į mano namus, nes aš nevertas tokios garbės,

⁷ nevertas net eiti Tavęs pasitikti. Tik tark žodį toje vietoje, kur esi, ir mano tarnas pagis. Aš tuo tvirtai tikiu,

⁸ kadangi esu aukštesnių pareigūnų valdžioje ir turiu sau pavaldžių kareivių. Man tik reikia pasakyti „eikite“, ir jie eina, arba – „ateikite“, ir jie ateina, ar savo tarnui – „daryk tai ir tai“, ir jis daro. Taigi tik pasakyk: „Būk išgydytas“, ir mano tarnas vėl bus sveikas!“

⁹ Jėzus buvo sužavėtas. Pasisukęs į minią, Jis tarė: „Niekada tarp žydų Izraelyje nemačiau žmogaus, kuris turėtų tokią stiprų tikėjimą.“

¹⁰ Ir kai kapitono draugai grįžo į jo namus, jie rado tarną visiškai sveiką.

Jėzus prikelia našlės sūnų

¹¹ Netrukus po to Jėzus su Savo mokiniais nuvyko į Najino miestą. Jį kaip paprastai lydėjo didelė minia.

¹² Pro miesto vartusėjo laidotuvių procesija. Prisiartinę jie sužinojo, kad miręs berniukas buvo vienintelis našlės motinos sūnus, tad daug gedinčių iš miesto buvo su ja.

¹³ Kai Viešpats ją pamatė, Jo širdį apėmė gailestis. „Neverk!“ – tarė Jis.

¹⁴ Tada priėjo prie karsto, palietė jį ir nešikai sustojo. „Vaikine, – pasakė Jis, – sugrįžk gyventi.“

¹⁵ Berniukas atsisėdo ir pradėjo kalbėtis su jį apsupusiais žmonėmis! Ir Jėzus atidavė jį motinai.

¹⁶ Didelė baimė apėmė minią, ir jie šlovino Dievą, sakydami: „Galingas pranašas iškilo tarp mūsų, ir šiandien mes pamatėm galingą Viešpaties ranką.“

¹⁷ Žinia apie Jo stebuklą pasklido visoje Judėjoje ir net už jos ribų.

Jėzus ir Jonas Krikštytojas

¹⁸ Jono Krikštytojo mokiniai greitai išgirdo apie visa, ką Jėzus darė. Kai jie papasakojo apie tai Jonui,

¹⁹ jis pasiuntė savo du mokinius pas Jėzų, kad paklaustų, ar Jis iš tiesų Mesijas, ar jiems kito laukti.

²⁰⁻²² Mokiniai rado Jėzų, kai Jis gydė ligonius, sergančius įvairiomis ligomis: luošus ir aklus, ir apsėstus piktosios dvasios. Kai jie paklausė, ko Jonas buvo prašęs, štai koks buvo atsakymas: „Grįžkite pas Joną ir papasakokite jam apie tai, ką čia šiandien matėte ir girdėjote: apie tai, kad akli regi, luošieji vaikšto nešlubuodami, raupsuotieji visiškai pagydomi. Kurtieji vėl girdi. Mirusieji prikeliami. O beturčiams skelbiama geroji naujiena.

²³ Ir jam pasakykite: „Palaimintas, kuris nepraranda tikėjimo Manimi.“

²⁴ Kai jie išėjo, Jėzus kalbėjosi su žmonėmis apie Joną. „Kas tas žmogus, kurio pamatyti išėjote į Judėjos tyrus? – paklausė Jėzus. – Ar jis jums atrodė silpnas kaip žolė, kurią pajudina kiekvienas vėjelio pūstelėjimas?

²⁵ Ar jis apsirengęs brangiais drabužiais? Ne! Tie, kurie brangiais drabužiais apsirengę, tie rūmuose, o ne tyruose.

²⁶ Ar pranašą pamatėte? Taip! Ir ne tik pranašą.

²⁷ Jis tas, apie kurį Raštuose parašyta: „Žiūrėkite! Štai Aš siunčiu pasiuntinį, kad jis paruoštų Tau kelią.“

²⁸ Visa žmonija nėra mačiusi pranašesnio už Joną. Bet vis dėlto mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį.“

²⁹ Visi, kurie girdėjo Joną pamokslaujantį, net patys blogiausieji pripažino, kad Dievo reikalavimai teisingi, ir panoro būti krikštijami.

³⁰ Visi, išskyrus fariziejus ir Mozės įstatymo mokytojus. Šie atmetė Dievo sumanymą ir atsisakė Jono krikšto.

³¹ „Ką galiu pasakyti apie tokius žmones? – paklausė Jėzus. – Su kuo juos galiu palyginti?

³² Jie panašūs į vaikus, sėdinčius prekyvietėje, kurie skundžiasi draugams: „Jums nepatinka, jei mes žaidžiame „vestuves“, nepatinka, jei mes žaidžiame „laidotuves“!

³³ Kadangi Jonas Krikštytojas paprastai nieko nevalgydavo ir visą savo gyvenimą nebuvo išgėręs nė lašo svaiginančio gėrimo, jūs sakėte: „Jis tikriausiai pamišęs.“

³⁴ Štai Aš valgau ir geriu vyną, o jūs sakote: „Koks Jėzus rajūnas, kiek Jis geria! O jau Jo draugai – padugnės!“

³⁵ Bet Aš esu tikras, kad jūs visada rasite pateisinimą savo prieštaravimams.“

Atgailaujanti nusidėjėlė

³⁶ Vienas fariziejus pakvietė Jėzų į namus pietų, ir Jėzus sutiko. Kai jie atsisėdo valgyti,

³⁷ gatvės moteriškė, išgirdusi, kad Jėzus čia, atsinešė puikų indąbrangių kvėpalų.

³⁸ Įėjusi atsiklaupė, bučiavo Jo kojas ir laistė jas ašaromis, šluostė savo plaukais bei tepė jas kvėpalais.

³⁹ Kada šeimininkas, fariziejus, pamatė, kas vyksta ir kas yra ta moteris, tarė pats sau vienas: „Tai rodo, kad Jėzus nėra pranašas; jei Dievas iš tiesų būtų Jį siuntęs, Jis žinotų, kas yra ta moteris!“

⁴⁰ Staiga Jėzus prabilo, atsiliepdamas į jo mintis: „Simonai, – kreipėsi Jis į fariziejų. – Aš turiu tau ką pasakyti.“ „Gera, Mokytoja, – atsakė Simonas. – Sakyk.“

⁴¹ Tada Jėzus papasakojo jam tokią istoriją: „Žmogus paskolino pinigų dviem žmonėms – vienam penkis šimtus denarų, o kitam penkiasdešimt denarų.

⁴² Bet nė vienas jų negalėjo grąžinti skolos, todėl jis abiem skolą dovanojo. Kuris po to jį labiau mylėjo?“

⁴³ „Aš manau, kad tas, kuris buvo jam daugiau skolingas“, – atsakė Simonas. „Taip“, – sutiko Jėzus.

⁴⁴ Tada Jis atsigręžė į moterį ir pasakė Simonui: „Žiūrėk! Štai klūpanti moteris! Kai Aš įėjau į tavo namus, tu nenuplovei Mano dulkėtų kojų, o ji nuplovė jas savo ašaromis ir nušluostė plaukais.

⁴⁵ Tu nepabučiavai Manęs susitikimo vardan, o ji nesiliovė bučiavusi Man kojas, kai tik Aš įėjau.

⁴⁶ Tu nepatepei aliejumi Mano galvos, o ji tepė Mano kojas brangiais kvėpalais.

⁴⁷ Todėl jos nuodėmės – nors jų daug – atleidžiamos, nes ji labai pamilo mane; o tas, kuriam mažai dovanota, nedaug meilės teparodo.“

⁴⁸ Jis moteriai pasakė: „Tau atleidžiamos nuodėmės.“

⁴⁹ Tada prie stalo sėdėję vyrai tarpusavyje ėmė kalbėtis patys sau: „Kas Šis Žmogus mano si esąs, kad ir nuodėmes atleidžia?“

⁵⁰ O Jėzus tarė moteriai: „Tavo tikėjimas išgelbėjo tave, būk rami.“

8

Palyginimas apie sėją

¹ Netrukus Jis pradėjo kelionę per Galilėjos miestus ir kaimus, skelbdamas Dievo karalystės atėjimą, ir pasiėmė dvylika mokinių su Savimi.

² Dalis moterų, iš kurių Jis išvarė piktąsias dvasias arba išgydė, ėjo kartu su Juo. Tarp jų buvo Marija Magdalietė (Jėzus išvarė iš jos septynias piktąsias dvasias),

³ Joana, Chuzos žmona (Chuza buvo karaliaus Erodo rūmų valdininkas), Zuzana ir daug kitų, kurios asmeninėmis santaupomis prisidėdavo išlaikant Jėzų ir Jo mokinius.

⁴ Vieną dieną Jis papasakojo istoriją didelei miniai, kuri rinkosi Jo paklausti, kiti iš aplinkinių miestų dar tebebuvo kelyje.

⁵ „Ūkininkas išėjo į laukus sėti. Jis išbarstė sėklas ant žemės. Kai kurios krito ant tako ir buvo sumindžiotos. Atskrido paukščiai ir sulesė jas, nes jos buvo gerai matomos.

⁶ Kitos sėklos krito į nederlingą dirvą ant uolos. Šios sėklos pradėjo dygti, bet greitai sudžiūvo dėl drėgmės stokos.

⁷ Dar kitos sėklos krito tarp erškėčių, ir jauni daigeliai greitai buvo nustelbti.

⁸ Tačiau didelė dalis krito į derlingą dirvą. Ši sėkla išaugo ir davė šimteriopą derlių.“ Šitaip palyginęs, Jis pasakė: „Kas turi ausis, tesiklauso.“

⁹ Apaštalai klausė, ką ši istorija reiškianti.

¹⁰ Jis atsakė: „Dievas leido jums sužinoti šio palyginimo prasmę, kadangi čia kalbama apie Dievo karalystę. Tačiau minia, kaip senasis pranašas ir buvo sakęs, viską girdėjo, bet nieko nesuprato.

¹¹ Štai ką jis reiškia: Sėkla yra Dievo Žodis žmonėms.

¹² Išmintas takas, kur nukrenta sėklos, reiškia kietas širdis tų, kurie girdi Dievo žodžius, tačiau juos atima atėjęs velnias, kad žmonės netikėtų ir nebūtų išgelbėti.

¹³ Akmenuota žemė vaizduoja tuos, kuriems patinka klausytis pamokslų, bet Žodis niekada iš tiesų jų nepasiekia, neišsisknija jų širdyse ir ne-subręsta. Jie tiki, kad Žodis tikras, ir tiki juo kurį laiką, bet kaippučia karšti permainų vėjai, jie praranda tikėjimą.

¹⁴ Sėklos tarp erškėčių simbolizuoja tuos, kurie klauso ir tiki Dievo Žodžiu, bet vėliau jų tikėjimas prapuola rūpesčių, turtų, pareigų ir gyvenimo malonumų sukuryje. Ir tokiu būdu jie niekada nesugeba niekam padėti įtikėti Dievo Žodžiu.

¹⁵ O geroji dirva simbolizuoja sąžiningus, geros

širdies žmones. Jie klauso Dievo Žodžio, priima ir skleidžia jį, todėl jų darbas yra vaisingas.“

Palyginimas apie žiburį

¹⁶ Kitą kartą Jis paklausė: „Ar girdėjote, kad kas nors, uždegęs žiburį, laikytų jį uždengęs gaubtu? Ne, žibintai statomi taip, kad visi matytų.“

¹⁷ Lygiai taip pat kurią nors dieną visa, kas paslėpta žmonių širdyse, bus iškelta į dienos šviesą ir išaiškės.

¹⁸ Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausotės. Nes turinčiam bus duota, o iš neturinčio net ir tai, ką jis tariasi turįs, bus atimta.“

Jėzaus motina ir broliai

¹⁹ Kartą, kai motina ir broliai atėjo Jo aplankyti, jie negalėjo įeiti į namus, kur Jis mokė, nes buvo susirinkusi didelė žmonių minia.

²⁰ Kai Jėzui buvo pasakyta, kad artimieji stovi lauke ir nori Jį pamatyti,

²¹ Jis tarė: „Mano motina ir Mano broliai yra tie, kurie klauso Dievo Žodžio ir jį vykdo.“

Jėzus nutildo audrą

²² Vieną dieną, būdamas valtyje su Savo mokiniiais, Jėzus pasiūlė jiems persikelti į kitą ežero pusę.

²³ Plaukiant per ežerą, Jėzus užsnūdo, o tuo metu pradėjo pūsti vėjas. Kilo didelė audra, ir jie atsidūrė dideliame pavojuje, nes galėjo nuskęsti.

²⁴ Prisiartinę prie Jėzaus, mokiniai pažadino Jį. „Mokytojau, Mokytojau, mes skęstame!“ – šaukė jie. Todėl Jis įsakė audrai: „Nurimk“, – ir vėjas tuojau pat nurimo, bangos sumažėjo.

25 Tada Jis paklausė: „Kur jūsų tikėjimas?“ Jie išsigando ir nustebę vienas kito klausė: „Kas šis žmogus, kad net vėjai ir bangos Jo klauso?“

Velnio apsėstojo išgydymas

26 Taigi jie atplaukė į geraziečių kraštą, kuris yra priešingame Galilėjos krante.

27 Lipant iš valties, Jo pasitikti atėjo žmogus iš Gadarų miesto. Jis ilgą laiką buvo demonų apsėstas, gyveno kapinėse benamis ir nuogas.

28 Vos tik jis pamatė Jėzų, ėmė garsiai šaukti ir parpuolęs priešais Jį sakė: „Ko Tu iš manęs nori, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau?! Prašau, maldauju, nekankink manęs!“

29 Šis demonas jį dažnai užvaldydavo. Net ir surakintas grandinėmis jis buvo visiškai to demono valdomas, todėl nusitraukdavo grandines ir išlėkdavo į dykynę. Jėzus įsakė demonui atstoti nuo jo.

30 „Koks tavo vardas?“ – paklausė Jėzus demoną. Jis atsakė: „Legionas“, nes žmogų buvo apsėdę tūkstančiai piktųjų dvasių.

31 Jos maldavo, kad Jėzus neišsakytų joms prasmę.

32 Netoliese kalne ganėsi kiaulių kaimenė. Demonai prašė leisti jiems persikelti į kiaules. Jėzus jiems leido.

33 Taigi jie paliko vyrą ir suėjo į kiaules. Be matant visa kaimenė metėsi nuo skardžio į ežerą ir prigėrė.

34 Piemenys pasileido į netoliese esantį miestą ir bėgdami visiems pasakojo apie tai, kas įvyko.

³⁵ Greitai minia išėjo pati pažiūrėti, kas atsitiko, ir pamatė žmogų, iš kurio buvo išėję demonai, sėdintį prie Jėzaus kojų, apsirengusį ir sveiko proto! Visa minia labai išsigando.

³⁶ Tada mačiusieji papasakojo, kaip buvo išgydytas apsėstasis.

³⁷ Visi puolė maldauti Jėzų pasitraukti ir palikti juos vienus, nes visus buvo užvaldžiusi didelė baimė. Taigi Jis grįžo į valtį ir nusiyrė į kitą ežero pusę.

³⁸ Velnio apsėstas žmogus maldavo, kad jį paimtų drauge, bet Jėzus nesutiko.

³⁹ „Grįžk į šeimą, – tarė jam, – ir papasakok, kokį didelį dalyką tau Dievas padarė.“ Todėl jis vaikščiojo po miestą ir visiems skelbė apie didelį Jėzaus stebuklą.

Mirusi mergaitė ir serganti moteris

⁴⁰ Kitoje ežero pusėje žmonės pasitiko Jį išskėstomis rankomis, labai Jo laukė.

⁴¹ Vienas žydų sinagogos vyresnysis, vardu Jajiras, atėjo ir krito Jėzui po kojomis, maldaudamas ateiti į jo namus,

⁴² nes vienintelis jo vaikas, dvylikos metų mergytė, buvo marinama. Jėzus ėjo skverbdamasis pro minią.

⁴³⁻⁴⁴ Jiems bėeinant, iš paskos prisiartino moteris, kuri norėjo pagyti, ir palietė Jį. Dvylika metų ji sirgo kraujoplūdžiu, kurio niekas negalėjo pagydyti (nors ji atidavė visą turtą daktarams). Tačiau tik palietus Jėzaus rūbo kraštelį, kraujavimas sustojo.

45 „Kas palietė Mane?“ – paklausė Jėzus. Visi gynėsi, o Petras pasakė: „Mokytojai, minia spaudžia Tave...“

46 Bet Jėzus jam atsakė: „Ne, kažkas sąmoningai palietė Mane, nes Aš jatau, kaip iš Manęs išėjo gydanti galia.“

47 Kai moteris suvokė, kad Jėzus žino, ji pradėjo drebėti, atsiklaupė priešais Jį ir pasakė, kodėl palietė Jį ir, kad dabar ji sveika.

48 „Dukrele, – tarė Jis jai, – tavo tikėjimas išgelbėjo tave, lik rami.“

49 Jiems dar tebekalbant, iš Jajiro namų atėjo pasiuntinys ir pranešė, kad mažoji mergaitė mirė. „Ji mirė, – pasakė jis jos tėvui. – Dabar nebėra prasmės varginti Mokytoją.“

50 Bet kai Jėzus išgirdo, kas atsitiko, Jis pasakė tėvui: „Nebijok! Tik pasitikėk Manimi, ir ji bus gyva.“

51 Kai jie atvyko į namus, Jėzus neleido į kambarį nieko, išskyrus tik Petrą, Jokūbą ir Joną, mergaitės tėvą bei motiną.

52 Namai buvo pilni giedotojų, bet Jis juos nutildė, sakydamas: „Baikite raudoję! Ji gyva, tik užmigusi.“

53 Šie žodžiai sukėlė šypseną ir juoką, nes visi žinojo, kad ji mirusi.

54 Tada Jis paėmė ją už rankos ir sušuko: „Mergaite, kelkis!“

55 Tuo metu mergaitė atsigavo ir pakilo. „Duokite jai ko valgyti“, – pasakė Jis.

56 Jos tėvus apėmė didelis džiaugsmas, bet Jėzus reikalavo niekam nepasakoti atsitikimo smulkmenų.

9

Apaštalų išsiuntimas

¹ Vieną dieną Jėzus sukviėtė visus dvylika apaštalų ir davė jiems valdžią bei galią išvaryti demonus ir gydyti visas ligas.

² Tada Jis pasiuntė juos gydyti ligonių ir skelbti apie artėjančią Dievo karalystę.

³ „Neimkite su savimi net lazdos, – nurodė jiems, – nei elgetos maišelio, nei maisto, nei pinigų. Neturėkite nė dviejų apsiaustų.

⁴ Aplankykite kiekviename kaime vienerius namus.

⁵ Jei tik miesto žmonės neklausytų jūsų, kai jūs į jį įeisite, apsisukite ir išeikite, parodydami Dievo rūstybę, nusipurtydami to miesto dulkes nuo kojų.“

⁶ Taigi jie keliavo po kaimus, skelbdami gerąją naujieną ir gydydami ligonius.

⁷ Kai Erodą pasiekė žinia apie Jėzaus stebuklus, jis sunerimo ir susimąstė, nes kai kas sakė: „Tai Jonas Krikštytojas prisikėlė iš numirusių.“

⁸ Kiti sakė: „Tai Elisas ar kuris kitas pranašas prisikėlė iš numirusių.“ Tie gandai sklido po visą šalį.

⁹ „Aš nukirsdinau Jonui galvą, – sakė Erodas. – Okas Šis Žmogus, apie Kuri aš girdžiu tokius keistus pasakojimus?“ Jis panorė Jį pamatyti.

Jėzus pamaitina penkis tūkstančius

¹⁰ Kai apaštalai grįžo pas Jėzų ir apsakė, ką buvo nuveikę, drauge su jais ir Jėzus tyliai pasitraukė į Betsaidos miestą.

¹¹ Bet žmonės sužinojo, kur Jis eina, ir sekė iš paskos. Jis neatstūmė jų, vėl pasakodamas apie Dievo karalystę ir gydydamas ligonius.

¹² Pavakary atėjo visi dvylika mokinių, sakydami, kad Jis siųstų žmones į šalia esančius kaimus ir vienkiemius susirasti maisto ir prieglobstį nakčiai, „nes šioje dykumoje nėra ko valgyti“, kaip jie sakė.

¹³ Bet Jėzus tarė: „Jūs duokite jiems valgyti!“ „Bet mes turime tik penkis kepalėlius duonos ir dvi žuvis, – protestavo jie. – Nebent nueitume ir nupirktume maisto visai šiai miniai.“

¹⁴ O ten buvo penki tūkstančiai vyrų. „Liepkite jiems susėsti ant žemės grupėmis po penkiasdešimt“, – atsiliepė į tai Jėzus.

¹⁵ Mokiniai taip ir padarė.

¹⁶ Jėzus paėmė penkis kepalėlius duonos, dvi žuvis, pažvelgė į dangų ir palaimino, laužė duoną ir dalino Savo mokiniams, kad duotų miniai.

¹⁷ Visi valgė iki soties, ir dar buvo surinkta dvylika pintinių trupinių!

Petras išpažįsta Kristų

¹⁸ Vieną dieną, kai Jėzus buvo vienas ir meldėsi netoli nuo Savo mokinių, Jis priėjo prie jų ir paklausė: „Kas Aš esu žmonių akyse?“

¹⁹ Jie sakė Jam: „Jonas Krikštytojas, o galbūt Elijas ar vienas iš senųjų pranašų, prisikėlęs iš numirusių.“

²⁰ Tada Jis paklausė: „O ką jūs apie Mane galvojate?“ Petras atsakė: „Tu Mesijas – Dievo Kristus!“

²¹ Jis liepė niekam apie tai nesakyti.

22 „Aš, Mesijas, turiu daug kentėti, – sakė Jis, – būti atmetas žydų vadovų – vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir įstatymo žinovų, nužudytas, o po trijų dienų Aš prisikelsiu.“

23 Tada Jis visiems pasakė: „Kiekvienas, kuris nori Manimi sekti, turi atsisakyti savo troškimų ir patogumų, nešti savo kryžių kiekvieną dieną ir būti su Manimi.

24 Kas netenka gyvybės dėl Manęs, išgelbsti ją, bet kas nori išsaugoti gyvybę, praranda ją.

25 Nes kokia nauda būtų žmogui, jei jis laimėtų visą pasaulį, o pražudytų save?

26 Kai ateis Mano šlovės valanda, Mano Tėvo ir visų šventųjų angelų šlovės valanda, tada gėdysiuosi tų, kurie gėdijosi Manęs ir Mano žodžių.

27 Bet tai paprasta tiesa – kai kurie iš jų, kurie čia stovi, nemirs, kol išvys Dievo karalystę.“

Atsimainymas

28 Praėjus aštuonioms dienoms, Jis nusivedė Petrą, Jokūbą ir Joną į kalną melstis.

29 Besimeldžiant Jo veidas nušvito, o apdaras tapo akinančiai baltas ir švytėjo.

30 Tuomet pasirodė du vyrai – Mozė ir Elisas.

31 Jie atrodė didingai ir kalbėjo apie Jėzaus mirtį Jeruzalėje, kurią Jis turės priimti pagal Dievo sumanymą.

32 Petrą ir jo draugus apėmė miegas ir jie užsnūdo. Nubudę jie pamatė Jėzų didingoje šviesoje, o su Juo stovinčius du vyrus.

33 Mozei ir Elijui besirengiant iškelti, Petras sutrikęs ir nežinodamas ką sakęs, tarė: „Mokytojau, mums čia gera būti. Mes pastatysime šioje vietoje

tris palapines: vieną Tau, vieną Mozei ir vieną Elijui.“

³⁴ Bet jam bekalbant užėjo debesys, ir juos apėmė baimė,

³⁵ o balsas iš debesies pasakė: „Tai Mano mylimasis Sūnus, Mano išrinktasis, klausykite Jo.“

³⁶ Balsui nutilus, Jėzus vėl buvo vienas su Savo mokiniiais. Jie tylėjo ir ilgai nekalbėjo nieko apie tai, ką buvo matę.

Nuomariu sergančio berniuko išgydymas

³⁷ Rytojaus dieną, jiems leidžiantis nuo kalno, Jėzų pasitiko gausi minia,

³⁸ o vienas žmogus sušuko: „Mokytojau, šis berniukas yra mano vienintelis sūnus,

³⁹ o velnias jį laiko pasigavęs. Jis verčia jį rėkti, tampo, kad net putos iš burnos veržiasi. Jis nesiliauja jo kankinęs.

⁴⁰ Aš prašiau Tavo mokinius pagelbėti, bet jie neišstengė!“

⁴¹ „O užsispyrę ir netikintys žmonės, – pasakė Jėzus Savo mokiniams. – Kaip ilgai Man reikės jus kęsti? Atvesk jį čia.“

⁴² Besiartinantį berniuką demonas parbloškė ant žemės ir pradėjo stipriai tąsyti, bet Jėzus liepė demonui išeiti, pagydė berniuką ir atidavė tėvui.

⁴³ Pagarbi baimė apėmė žmones, kai jie pamatė Dievo galios apreiškimą.

Tada, kai visi stebėjosi nuostabiais Jėzaus darbais, Jis tarė Savo mokiniams:

⁴⁴ „Paklausykite ir įsidėmėkite, ką sakau: Aš, Mesijas, būsiu išduotas.“

⁴⁵ Bet mokiniai nesuprato Jo kalbos, nes nuo jų tai buvo paslėpta, o klausti jie nedrįso.

Kas didžiausias?

⁴⁶ Dabar kilo ginčas, kuris iš jų pranašiausias bus artėjančioje karalystėje!

⁴⁷ Bet Jėzus žinojo jų mintis ir, pasikvietęs mažą vaiką prie Savęs,

⁴⁸ jiems pasakė: „Kas rūpinasi tokiu vaikeliu, rūpinasi Manimi, o kas rūpinasi Manimi, tas ir Dievu rūpinasi, nes Jis Mane siuntė. Jūsų rūpestis kitais yra jūsų vertės matas.“

⁴⁹ Jo mokinyš Jonas priėjo prie Jo ir pasakė: „Mokytojai, mes matėme vieną žmogų, Tavo vardu išvarantį demonus. Mes draudėme jam. Pagaliau juk jis ne iš mūsų.“

⁵⁰ Bet Jėzus pasakė: „Jums nereikėjo to daryti. Nes kas nėra prieš jus, tas už jus.“

Samariečių priešiškumas

⁵¹ Artėjant metui grįžti į dangų, Jis ryžtingai pasuko Jeruzalės link.

⁵² Vieną dieną Jis siuntė pasiuntinius užsakyti kambarius viename Samarijos kaime.

⁵³ Bet jie buvo išvaryti. Kaimo žmonės atsisakė bendrauti su jais, nes jie keliavo į Jeruzalę.

⁵⁴ Kai atėjo žinia apie tai, kas atsitiko, Jokūbas ir Jonas pasakė Jėzui: „Mokytojai, ar mums įsakyti, kad kristų ugnis iš dangaus ir sudegintų juos?“

⁵⁵ Bet Jėzus atsigręžęs sudraudė juos,

⁵⁶ ir jie iškeliavo į kitą kaimą.

Reikalavimai sekančiam Jėzų

⁵⁷ Jiems einant keliu, vienas žmogus pasakė Jėzui: „Aš Tave seksiu, kur tik Tu beeitum.“

⁵⁸ Bet Jėzus atsakė: „Atmink, Aš neturiu nė kur galvos priglausti. Lapės turi urvus, paukščiai lizdus, o Aš, Mesijas, neturiu visai namų žemėje.“

⁵⁹ Kitą kartą, kai Jis pakvietė žmogų, kad šis eitų su Juo ir būtų Jo mokinyš, jis sutiko, bet norėjo palaukti tėvo mirties.

⁶⁰ Jėzus atsakė: „Leisk neturintiems amžino gyvenimo pasirūpinti tokiais dalykais. Tavo pareiga eiti ir skelbti visam pasauliui apie Dievo karalystę.“

⁶¹ Dar vienas sakė: „Taip, Mokytojau. Aš seksiu paskui Tave, bet pirma leisk paprašyti leidimo namie.“

⁶² Bet Jėzus tarė: „Kas leidžiasi atitraukiamas nuo darbo, kurį jam skirsiu, netinkamas Dievo karalystei.“

10

Jėzus išsiunčia septyniasdešimt du

¹ Tuo metu Viešpats pasirinko kitus septyniasdešimt du mokinius ir pasiuntė juos po du pirma Savęs į visus miestus ir kaimus, kuriuos Jis vėliau ketino aplankyti.

² Jis davė jiems nurodymus: „Melskite pjūties Viešpatį, kad atsiųstų daugiau darbininkų jums padėti, nes pjūtis didelė, o darbininkų mažas.“

³ Dabar eikite ir atminkite, kad jūs būsite kaip avinėliai tarp vilkų.

⁴ Nesiimkite su savimi pinigų, nei elgetos maišelio, nei atsarginių porų batų. O kelyje negaiškite laiko.

⁵ Kai tik į kuriuos namus įeisite, laiminkite juos.

⁶ Jei tik jie bus verti palaimos, jūsų palaima pasiliks, jei ne – jūsų palaiminimas sugrįš jums.

⁷ Kai ateisite į kaimą, nesikelkite iš namų į namus, bet pasilikite vienoje vietoje. Be abejonės, valgykite ir gerkite, kas jums padėta. Nedvejodami priimkite svetingumą, nes darbininkas vertas savo užmokesčio!

⁸⁻⁹ Jeigu miestas priims jus, laikykitės šių dviejų taisyklių: valgykite, kas jums padėta, gydykite ligonius. Tai darydami sakykite: „Dievo karalystė dabar yra labai arti jūsų.“

¹⁰ Jei miestas jūsų nepriims, eikite į gatves ir sakykite:

¹¹ „Mes nusivalome net jūsų miesto dulkes nuo kojų, viešai skelbdami prašūtį. Niekada neužmirškite, kaip arti Dievo karalystės jūs buvote!“

¹² Net Sodomai paskutiniojo teismo dieną bus lengviau nei tokiam miestui.

¹³ Kokie baisumai laukia jūsų, Chorazino ir Bet-saidos miestai! Jei Tyre ar Sidone būčiau padaręs stebuklus, kuriuos parodžiau jums, jų žmonės seniai būtų apsvilkę ašutines ir barstę savo galvas pelenais sielodamiesi bei atgailaudami.

¹⁴ Taip, Tyras ir Sidonas teismo dieną užsitrauks mažesnę bausmę už jus.

¹⁵ O jūs, Kafarnaumo žmonės, ką Man apie jus pasakyti? Negi jūs būsite išaukštinti iki dangaus? Ne, jūs būsite nutrenkti į pragarą.“

¹⁶ Tada Jis pasakė Savo mokiniams: „Tie, kurie jus priima – Mane priima. Kurie jus atmeta – Mane

atmeta. O tie, kurie Mane atmeta, atmeta Dievą, kuris Mane siuntė.“

¹⁷ Sugrįžę tie septyniasdešimt du Jam linksmi pareiškė: „Net demonai mūsų klauso, kai mes ištariame Tavo vardą.“

¹⁸ „Taip, – atsakė Jis jiems. – Aš mačiau šėtoną, krintantį iš dangaus kaip žaibą!

¹⁹ O jums Aš suteikiau galią įveikti visą blogio galybę, vaikščioti tarp gyvačių bei skorpionų ir juos mindžioti. Niekas jums nepakenks.

²⁰ Tačiau svarbu ne tai, kad piktosios dvasios jums pavaldžios, bet kad jūsų vardai, kaip dangaus piliečių, užrašyti danguje.“

²¹ Tada Jėzų užvaldė Šventosios Dvasios džiaugsmas ir Jis tarė: „Aš šlovinu Tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad paslėpei tuos dalykus nuo išmintingųjų ir pasaulio protingųjų ir apreiškei tiems, kurie patiklūs kaip maži vaikai.

²² Taip, Tėve, ačiū Tau, nes Tu taip norėjai. Viskas Man yra Mano Tėvo atiduota. Niekas iš tiesų nežino, kas yra Sūnus, tik Tėvas, nei kas yra Tėvas, tik Sūnus ir tie, kuriuos Sūnus pasirinko Jį apreikšti.“

²³ Tada, atsigręžęs į dvylika apaštalų, Jis ramiai pasakė: „Palaiminti jūs esate, kad teko jums tai pamatyti.

²⁴ Daug pranašų ir karalių seniai laukė tų dienų, kad pamatytų ir išgirstų tai, ką jūs matėte ir išgirdote!“

Palyginimas apie gailestingąjį samarietį

²⁵ Vieną dieną pas Jėzų atėjo Mozės įstatymo žinovas ir, norėdamas patikrinti Jį, paklausė:

„Mokytojau, ką turi daryti žmogus, kad amžinai gyventų danguje?“

²⁶ Jėzus atsakė: „O ką apie tai sako Mozės įstatymas?“

²⁷ „Jis teigia, – atsakė, – kad turite mylėti Viešpatį, savo Dievą, visa širdimi, visa siela, visomis jėgomis, visu protu, o savo artimą kaip save patį.“

²⁸ „Teisingai! – Jėzus jam pasakė. – Taip daryk ir gyvensi.“

²⁹ Žmogus norėjo pateisinti savo nemeilę kai kuriems žmonėms, todėl paklausė: „Kas yra mano artimas?“

³⁰ Jėzus atsakė palyginimu: „Vienas žydas ėjo iš Jeruzalės į Jerichą ir buvo užpultas plėšikų. Jie išrengė jį, atėmė pinigus, primušė ir paliko pusgyvį šalia kelio.

³¹ Atsitiktinai pro šalį ėjo vienas žydų kunigas ir, pamatęs ten gulintį žmogų, perėjo į kitą kelio pusę ir praėjo pro jį.

³² Žydų šventyklos tarnautojas ėjo pro šalį, pažiūrėjo į gulintį žmogų ir nuėjo toliau.

³³ Bet niekinamas samarietis keliavo pro šalį ir pamatė gulintį žmogų. Jis pajuto didelį gailestį.

³⁴ Atsiklaupęs šalia, jis patepė jo žaizdas vaistais ir aprišo. Paskui, užsodinęs žmogų ant savo asilo, ėjo šalia jo, kol priėjo užėigą, kur slaugė jį per naktį.

³⁵ Kitą dieną jis padavė užėigos šeimininkui du denarus ir paprašė jo pasirūpinti tuo žmogumi. „Jei ką viršaus išleisi, – pasakė jis, – aš sumokėsiu skirtumą kitą kartą, kai būsiu čia!“

³⁶ „Kuris iš šių trijų, tavo manymu, yra artimas plėšikų aukai?“

37 Žmogus atsakė: „Tas, kuris parodė jam gailestingumą.“ Tada Jėzus pasakė: „Tai keliauk ir tu šitaip daryk.“

Mortos ir Marijos namuose

38 Jėzus ir Jo mokiniai, keliaudami į Jeruzalę, priėjo kaimą, kur moteris, vardu Morta, pakvietė juos į savo namus.

39 Jos sesuo Marija sėdėjo ant grindų ir klausėsi Jėzaus žodžių.

40 Bet Morta buvo nepatenkinta ir susirūpinusi pietumis, kuriuos ruošė. Ji priėjo prie Jėzaus ir paklausė: „Mokytojai, ar Tau neatrodo, kad mano sesuo neteisi čia sėdėdama, kai aš viena dirbu visus darbus? Liepk jai ateiti man padėti.“

41 Bet Viešpats jai pasakė: „Brangioji Morta, tu nusiminusi dėl daugelio menkniekių.

42 Tėra tik vienas dalykas, dėl kurio verta rūpintis. Marija jį atrado – Aš iš jos to neatimsiu!“

11

Jėzus moko melstis

1 Kartą, Jėzui baigiant melstis, vienas iš mokinių priėjo ir pasakė: „Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savo mokinius.“

2 Štai malda, kurios Jis išmokė:
„Tėve, tegul Tavo vardas būna pagarbintas, nes yra
šventas;
te greičiau ateina Tavo karalystė.

3 Pamaitink mus kiekvieną dieną.

4 Atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame tiems, kurie mums nusidėjo. Ir neleisk, kad mes būtume sugundyti.“

⁵⁻⁶ Paskui, aiškindamas jiems šią maldą, Jis palygino: „Sakykime, jūs nuėjote į draugo namus vidurnaktį, norėdami pasiskolinti tris kepalus duonos. Jūs jam sakote: „Mano draugas ką tik atvyko pas mane iš kelionės, ir aš neturiu ką jam duoti valgyti.“

⁷ Anas iš miegamojo atsilieps: „Neprašyk, kad atsikelčiau. Durys nakčiai užrakintos ir mes visi miegame. Šį kartą aš negaliu tau padėti.“

⁸ Bet Aš jums sakau – jeigu jis to nepadarys iš bičiulystės, o jūs nenustosite belde, tai jis atsikels ir duos visa, ko jūs paprašysite – dėl jūsų įkyrumo.

⁹ Taip ir su malda. Nepaliaudami prašykite, tai nuolat gausite, atkakliai ieškokite – ir visada rasite, belskite, ir durys bus atidarytos.

¹⁰ Kiekvienas, kas prašo – gauna, kas ieško – randa, ir durys atidaromos kiekvienam, kas beldžia.

¹¹ Jei esate tėvai, o jūsų sūnus prašo duonos, negi duosite akmenį? Jeigu jis prašo žuvies, nejau paduosite gyvatę?

¹² Jeigu jis prašo kiaušinio, argi duosite skorpioną? Žinoma, ne!

¹³ Tad jei nusidėjėliai, kaip jūs, duoda savo vaikams ko jiems reikia, negi nesuprantate, kad jūsų dangiškasis Tėvas duos bent jau tiek pat ir atsiųs Šventąją Dvasią tiems, kurie Jos prašo?“

Jėzus ir Belzebubas

¹⁴ Kartą Jėzus išvarė velnią iš nebylio, ir žmogus vėl prakalbo. Minia buvo sujaudinta ir nustebinta,

¹⁵ bet kai kurie sakė: „Nenuostabu, kad Jis išvaro piktąsias dvasias. Jam galią suteikia šėtonas, piktųjų dvasių karalius!“

¹⁶ Kiti prašė ženklų iš dangaus, įrodančio, kad Jis yra Mesijas.

¹⁷ Jis žinojo kiekvieno jų mintis, todėl pasakė: „Kiekviena karalystė, vidaus kovų draskoma, pasmerkta pražūčiai. Taip pat ir namai, kuriuose tvyro kivirčiai bei priešiškas kumetas.“

¹⁸ Tokiu būdu, jei tai, ką jūs sakote, yra tiesa, vadinasi šėtonas kovoja pats prieš save, įgaliodamas Mane išvairuoti velnius; kaip gali jo karalystė išlikti?

¹⁹ Jeigu Aš šėtono įgaliotas, tai ką galite pasakyti apie savo pasekėjus? Nes jie išvaro demonus! Ar manote, jog tai rodo, kad jie šėtono apsėsti? Paklauskite jų, ar esate teisūs?

²⁰ Kadangi Aš išvarau demonus Dievo suteikta galia, tai reiškia, kad atėjo Dievo karalystė.

²¹ Šėtono rūmai saugūs tol, kol juos sergsti stiprus ir ginkluotas šeimininkas,

²² kol kas nors stipresnis bei geriau ginkluotas neužpuola jo, nenugali, neatima ginklų ir neišdalija šėtono turtų.

²³ Visi, kurie nėra su Manimi, eina prieš Mane, ir jeigu Man nepadedą, kenkia Mano tikslui.

²⁴ Kai velnias yra išvaromas iš žmogaus, jis nueina į tyrus, ieškodamas poilsio, bet jo neradęs, jis sugrįžta į žmogų, iš kurio išėjo, ir

²⁵ pamato, kad buvę namai iššluoti ir sutvarkyti.

²⁶ Tada jis eina ir pasiima kartu kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir jos visos apsėda

žmogų. Tokiu būdu vargšui žmogui darosi septynis kartus blogiau negu buvo iki tol.“

²⁷ Jam bekalbant, viena moteris iš minios garsiai sušuko: „Tepalaimina Dievas Tavo motiną, iščias, iš kurių Tu išėjai, ir krūtis, kurios Tave maitino.“

²⁸ Jis atsakė: „Taip, bet dar labiau palaiminti tie, kurie girdi Dievo Žodį ir pagal jį gyvena.“

Jonos ženklas

²⁹⁻³⁰ Miniai veržiantis artyn, Jis pasakė pamokslą: „Blogi laikai, ir žmonės blogi. Jie reikalauja ženklo iš dangaus, įrodančio, kad Aš – Mesijas, bet vienintelis įrodymas, kurį Aš duosiu, bus Jonos ženklas, įtikinęs nineviečius, kad jį siuntė Dievas. Mano panašus ženklas įrodys, kad Dievas Mane siuntė pas šituos žmones.

³¹ Paskutiniojo teismo dieną Sabos karalienė prisikels ir pirštu parodys į šią kartą ją smerkdama, nes patinuėjo ilgą ir sunkų kelią, norėdama paklausyti Saliamono išminties, o čia štai Asmuo didesnis už Saliamoną, bet mažai kas kreipia į tai dėmesį.

³² Nineviečiai taip pat prisikels ir pasmerks šią tautą, nes jie atgailavo, Jonai sakant pamokslus, o čia yra kažkas didesnis negu Jona, bet ši tauta nenori klausytis.“

Kūno žiburys

³³ „Niekas nedega žiburio, kad po to jį paslėptų! Jį deda į žibintą, kad šviestų visiems, kas tik įeis į kambarį.

³⁴ Jūsu akys atspindi jūsu vidinė būklę. Tyra akis įleidžia saulės šviesą į jūsų sielą. Jei ji ydinga, uždengia šviesą ir panardina jus tamsoje.

³⁵ Todėl žiūrėkite, kad saulės šviesa nebūtų užtemdyta.

³⁶ Jei tu būsi pilnas vidinės šviesos, be jokių tamsos kampelių, tai švytės ir tavo veidas, lyg apšviestas išorinės šviesos.“

Šeši vargai

³⁷⁻³⁸ Jam tebekalbant, vienas fariziejus pasikvietė Jį į namus pietų. Atvykęs Jėzus atsisėdo valgyti neatlikęs rankų mazgojimo ceremonijos, kaip reikalavo žydų paprotys. Tai labai nustebino šeimininką.

³⁹ Tada Jėzus jam pasakė: „Jūs, fariziejai, nusiplaunat išorę, bet viduje tebesate nešvarūs, gobšūs ir pikti.

⁴⁰ Neišmanėliai! Argi Dievas, sukurdamas išorę, nesukūrė vidaus?

⁴¹ Dosnumas geriausiai paliudija tyrumą.

⁴² Bet vargas jums, fariziejai! Jūs imate dešimtinę už smulkmenas, bet visai pamirštate Dievo meilę ir teisingumą. Taip, reikia dešimtinės rinkti, bet svarbiausių dalykų neapleidžiant!

⁴³ Vargas jums, fariziejai! Kaip jūs mėgstate pirmąsias kėdes sinagogose ir garbingus sveikinimus turgavietėse!

⁴⁴ Taip, jūsų laukia baisus teismas. Nes jūs panašūs į užmirštus kapus laukuose. Žmonės praeina pro juos, nežinodami, kad jus mindžioja.“

⁴⁵ „Pone, – pasakė vienas ten stovėjęs religijos įstatymo žinovas. – Jūs savo žodžiais įžeidėte ir mano profesiją.“

⁴⁶ „Taip, – atsakė Jėzus. – Tokie pat baisumai laukia ir jūsų. Jūs žlugdote žmones, keldami neįvykdomus religinius reikalavimus, kurių patys niekada nemanote laikytis.

⁴⁷ Vargas jums! Nes jūs lygiai tokie patys kaip ir jūsų protėviai, kurie kadaise nužudė pranašus.

⁴⁸ Žmogžudžiai! Jūs sutinkate su savo protėviais, manydami, kad jie viską darė gerai – jūs ir patys taip būtumėte pasielę.

⁴⁹ Štai ką Dievas apie jus sako: „Aš siųsiu pas jus pranašus ir apaštalus, o jūs vienus jų nužudysite, kitus persekiosite.

⁵⁰ Ir jūsų kartos atsakys už Dievo tarnų žudymą nuo pat pasaulio sutvėrimo –

⁵¹ pradedant Abelio nužudymu ir baigiant Zacharijo mirtimi tarp altoriaus ir šventyklos.“ Taip, toks bus kaltinimas jums.

⁵² Vargas jums, religijos žinovai! Nes jūs slepiate tiesą nuo žmonių. Jūs patys jos nepriimate ir kitiems kliudote rasti progą įtikėti.“

⁵³⁻⁵⁴ Fariziejai ir Rašto aiškintojai be galo įniršo ir nuo to laiko pradėjo Jį smarkiai pulti kamantinėdami, užduodami daugybę klausimų, tykodami Jį sugauti ką nors sakant, už ką galėtų suimti.

12

Įspėjimai ir padaršiniai

¹ Vienu metu susirinko tūkstančių tūkstančiai žmonių. Vieni kitus stumdė ir trypė. Jis pasisuko

į Savo mokinius ir išpėjo juos: „Labiausiai saugokitės fariziejų ir jų veidmainystės.

² Tokia veidmainystė amžinai negali būti paslėpta.

³ Visa, ką jie sakė tamsoje, bus girdėti šviesoje, o visa, ką jie viduje šnibždėjo, bus skelbiama nuo stogų, kad visi išgirstų!

⁴ Brangieji draugai, nebijokite tų, kurie nori jus nužudyti. Jie gali užmušti tik kūną, nes neturi galios jūsų sielai.

⁵ Bet Aš pasakysiu, ko jums bijoti – bijokite Dievo, kuris turi galią nužudęs įmesti į pragarą.

⁶ Ko verti penki žvirbliai? Dviejų skatikų. Ne daugiau kaip dviejų. Tačiau Dievas neužmiršo nė vieno iš jų.

⁷ Jis žino net kiek plaukų ant jūsų galvos. Niekada nebijokite – jūs daug vertesni už visą žvirblių pulką.

⁸ Užtikrinu jus: Aš, Mesijas, viešai pagerbsiu jus Dievo angelų akivaizdoje, jei jūs viešai išpažinsite Mane žemėje žmonių akivaizdoje.

⁹ Bet Aš išsiginsiu angelų akivaizdoje tų, kurie Manęs išsigina žmonių akivaizdoje.

¹⁰ Bet tiems, kurie kalba prieš Mane, gali būti atleista, tačiau kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam niekada nebus atleista.

¹¹ Kada jūs būsite atvesti į teismą ir atsidursite prieš žydų sinagogos viršininkus bei vyresnius, nesirūpinkite, kaip ginsitės kalbėdami,

¹² nes Šventoji Dvasia parinks jums tinkamus žodžius, kai jūs jau ten stovėsite.“

Palyginimas apie turtingą kvailį

¹³ Tada kažkas iš minios tarė: „Pone, liepk mano broliui, kad pasidalintų su manimi tėvo palikimą.“

¹⁴ Bet Jėzus atsakė: „Žmogau, kas gi padarė Mane teisėju, kad spręščiau tokius dalykus?“

¹⁵ Saugokitės! Netrokškite to, kas ne jūsų. Nes gyvybė ir tikras gyvenimas nepriklauso nuo jūsų turtingumo.“

¹⁶ Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Turtingo žmogaus laukai gerai užderėjo.

¹⁷ Iš tiesų jo klojimai buvo perpildyti – jis negalėjo visko sutalpinti. Jis apsvarstė tą dalyką

¹⁸ ir galop sušuko: dabar žinau – nugriausiu savo klojimus ir pastatysiu didesnius! Tada vietos užteks.

¹⁹ Tuomet aš ilsėsiuosi ir sakysiu sau: „Drauguži, tu pakankamai susikrovei ateičiai. Dabar gyvenk ramiai! Tesups tavo vynas, moterys ir dainos!“

²⁰ Bet Dievas jam pasakė: „Kvaili! Šią naktį tu mirsi. Kam tada visa tai atiteks?“

²¹ Taip, kiekvienas žmogus yra kvailys, kuris stengiasi įsigyti turtų žemėje, bet ne danguje.“

Nesirūpinkite

²² Tada, pasisukęs į mokinius, Jis pasakė: „Nesirūpinkite tuo, ar jūs turite pakankamai maisto, drabužių,

²³ nes gyvenimas susideda iš daug svarbesnių dalykų nei maistas ar drabužiai.

²⁴ Pažiūrėkite į varnus – jie nesėja ir nepjauna, neturi nė sandėlių laikyti maistui, bet jie gerai gyvena, nes Dievas juos maitina. O jūs esate nepalyginamai vertingesni už bet kokius paukščius!

²⁵ Ir be to, kokia nauda iš rūpesčių? Ar pridės rūpesčiai bent dieną prie tavo gyvenimo? Žinoma, ne!

²⁶ Tad jei sielojantis neišsprendžiamos net tokios smulkmenos, tai kam tada rūpintis dėl didesnių dalykų?

²⁷ Pažiūrėkite į lelijas! Jos neverpia ir neaudžia, tačiau net Saliamonas pačioje savo didybėje nebuvo išsipuošęs taip, kaip jos.

²⁸ Jeigu Dievas aprengia gėles, šiandien žaliuojančias, o ryt nuvystančias, negi jūs, abejojantieji, nemanote, kad ir jums Dievas duos rūbus?

²⁹ Nesirūpinkite maistu – ką valgysite ir ką gersite, nesirūpinkite, nes Dievas jus viskuo aprūpins.

³⁰ Visa žmonija plūša dėl kasdienės duonos, bet jūsų Dangiškasis Tėvas žino, ko jums reikia.

³¹ Jis visuomet duos visa, ko jums reikia kasdien, jeigu rūpestis dėl Dievo karalystės bus jūsų pagrindinis rūpestis.

³² Todėl nebijok, mažoji kaimene, jūsų Tėvui didelis džiaugsmas duoti jums karalystę.

³³ Parduokite, ką turite, ir atiduokite tiems, kuriems reikia. Tai pastorins jūsų pinigines danguje. O dangiškose piniginėse nėra nei plyšimų, nei skylių. Tenai jūsų turtai niekada nežus. Joks vagis negali jų pavogti, nė kandys suėsti.

³⁴ Kur jūsų turtai, ten jūsų širdys ir mintys.“

Budrumas

³⁵ „Būkite pasirengę – pasipuošę ir laukiantys,

³⁶ nes jūsu Viešpats sugrīš iš vestuvių puotos. Tada jūs būsite pasirengę atidaryti duris ir įleisti Jį, kada Jis sugrīš ir pasibels.

³⁷ Didelis džiaugsmas laukia tų, kurie pasirengę ir laukia Jo sugrīžimo. Jis pats susodins juos ir susėdusius pavalgydins.

³⁸ Jis gali sugrīžti vakare devintą valandą ar net vidurnaktį. Ir kada Jis besugrīžtų, tarnai visada pasiruošę džiaugtis Jo sulaukę.

³⁹ Visi būtų pasirengę, jei žinotų tikslią Jo grīžimo valandą, taip pat lyg būtų pasiruošę sugauti vagį, jeigu žinotų, kada jis ateis.

⁴⁰ Taigi būkite visada pasirengę. Nes Aš, Mesijas, ateisiu, kada jūs mažiausiai tikėsitės.“

⁴¹ Petras paklausė: „Viešpatie, ar Tu čia mums kalbi, ar visiems?“

⁴²⁻⁴⁴ Ir Viešpats atsakė: „Aš kalbu bet kuriam ištikimam, jautriam žmogui, kurį šeimininkas įpareigoja pamaitinti kitus tarnus. Jei jo šeimininkas sugrīš ir ras, kad tarnas gerai atliko jam duotą darbą, šeimininkas paskirs jam atlyginimą – atiduos valdyti visa, ką jis turi.

⁴⁵ Bet jei žmogus pradės galvoti: „Mano šeimininkas ilgai negrīš“, ir pradės plakti vyrus bei moteris, kuriuos turėtų apginti, leis laiką pokyliuose girtuokliaudamas, –

⁴⁶ jo šeimininkas grīš nepastebėtas, tai jis neteks savo pareigų ir bus jam skirta vieta nesąžiningųjų tarpe.

⁴⁷ Jis bus žiauriai nubaustas dėl to, kad žinodamas savo pareigą, atsisakė ją vykdyti.

⁴⁸ Bet kiekvienas, kuris nežino, kad daro bloga, bus lengvai nubaustas. Daug yra reikalaujama iš

tų, kuriems daug duodama, nes jų atsakomybė yra didesnė.“

Ne santarvė, bet susiskaldymas

⁴⁹ „Aš atėjau atnešti ugnį į žemę ir įvykdyti Savo misiją.

⁵⁰ Manęs laukia siaubingas krikštas, ir Aš nerimstu, kol tai išsipildys!

⁵¹ Negi manote, kad Aš atėjau atnešti į žemę taiką? Ne! Greičiausiai nesantaiką ir susiskaldymą!

⁵² Nuo šiol šeimos bus išskirtos, trys už Mane, du prieš Mane – o galbūt atvirkščiai.

⁵³ Tėvas spęs vienaip apie Mane, jo sūnus – kitaip, motina ir duktė nesutars, garbingi uošvienės sprendimai bus marčios atmesti.“

Laiko ženklų skaitymas

⁵⁴ Tada Jis pasisuko į minią ir pasakė: „Kai vakaruose pamatote besiformuojančius debesis, jūs sakote: „Ateina liūtis.“ Ir jūs teisūs.

⁵⁵ Kai pučia pietų vėjas, jūs sakote: „Šiandien bus karšta diena.“ Taip ir yra.

⁵⁶ Veidmainiai! Jūs pakankamai gerai suprantate, kas yra danguje, bet nenorite aplink save pastebėti pranašingus ženklus, rodančius artėjančiąją krizę.

⁵⁷ Kodėl jūs patys atsisakote pamatyti teisybę?

⁵⁸ Jeigu pakeliui į teismą sutiksime savo kaltintoją, pamėginkite išsiaiškinti reikalą be teisėjo, nes jis gali įmesti jus į kalėjimą ir,

⁵⁹ jeigu taip atsitiks, jūs nebūsite laisvas, kol iki galo nebus atlikta bausmė.“

13

Atgaila arba pražūtis

¹ Tuo laiku Jam buvo pranešta, kad Pilotas nužudė keletą žydų iš Galilėjos, kai jie aukojo Jeruzalės šventykloje.

² „Ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusidėjėliai už bet kuriuos kitus žmones iš Galilėjos?

³ Visai ne. Ar nesuprantate, kad ir jūs žūsitate, jei eisite blogais keliais ir neatsisakysite paikų įpročių ir neatsisuksite į Dievą?

⁴ O kaipgi tie aštuoniolika vyrų, kurie žuvo Siloamo bokštui užgriuvus ant jų? Ar jie buvo patys didžiausi nusidėjėliai Jeruzalėje?

⁵ Visai ne. Ir jūs taip pat žūsitate, jei neatgailausite.“

⁶ Tada Jis papasakojo tokią istoriją: „Žmogus sode pasodino figos medį ir eidavo žiūrėti, ar neužaugo ant jo koks vaisius, bet vis grįždavo nusivylęs.

⁷ Pagaliau jis liepė sodininkui medį nukirsti: „Aš laukiau tris metus, bet jis nedavė nė vieno figos vaisiaus! – pasakė jis. – Kam su juo dar vargti? Jis užima vietą, kurią mes galime kitiems tikslams panaudoti!“

⁸ „Duokim medžiui dar vieną progą, – pasakė sodininkas. – Palikite jį dar kitiems metams, aš ypatingai jį globosiu ir gausiai tręšiu.

⁹ Jei kitais metais figa duos vaisių – puiku, jei ne, aš ją nupjausiu!“

Jėzus vėl gydo šabo dieną

10 Vieną šeštadienį mokydamas sinagogoje,

11 Jis pastebėjo ligos išvargintą moterį, kuri aštuoniolika metų buvo susitraukusi ir negalėjo išsitiesti.

12 Pasišaukęs ją, Jėzus pasakė: „Moterie, tu esi pagydyta nuo ligos!“

13 Jis palietė ją, ir ji tuojau pat išsitiesino. Kaip ji šlovino Dievą ir dėkojo Jam!

14 Bet vietos žydų vadovas, sinagogos vyresnysis, supyko todėl, kad Jėzus ją gydė šeštadienį. „Savaitė turi šešias darbo dienas! – rėkė jis miniai. – Tomis dienomis tegu ateina gydytis, bet tik ne šeštadienį!“

15 Viešpats atsakė: „Tu veidmainy! Ar tu šeštadienį nedirbi! Ar neatrishi tvartuose gyvulių nuo ėdžių, ar nenuvedi jų vandens atsigerti šeštadienį?“

16 Ar Aš negerai darau vien dėl to, kad šiandien šeštadienis, juk Aš išgelbsčiu šią žydų moterį iš velnio vergijos, kurioje jis laikė ją aštuoniolika metų?“

17 Jo priešai susigėdo. Ir visi žmonės džiaugėsi nuostabiais dalykais, kuriuos Jis padarė.

Palyginimas apie garstyčios grūdą ir mieles

18 Dabar Jis pradėjo jiems aiškinti apie Dievo karalystę: „Kokia yra Dievo karalystė? – Jis paklausė. – Ką Aš apie ją galiu pasakyti?“

19 Ji panaši į mažą garstyčios grūdą, pasodintą sode; jis greitai išauga į aukštą krūmą ir paukščiai gyvena jo šakose.

20-21 Ji panaši į mieles, įminkytas tešlon, kurios kyla nematamai, kol visa tešla iškyla ir palengvėja.“

Siauros durys

22 Jis keliavo į Jeruzalę, pakeliui sakydamas pamokslus miestuose bei kaimuose.

23 Kažkas Jį paklausė: „Ar tik keletas išsigelbės?“ Ir Jis atsakė:

24-25 „Durys į dangų siauros. Stenkitės įeiti, nes po to, kai šeimos galva užrakins duris, bus per vėlu. Jei tada stovėsite lauke ir belsitės maldaudami: „Viešpatie, atverk mums duris“, Jis atsakys: „Aš jūsų nepažįstu.“

26 „Bet mes valgėme su Tavimi ir Tu mokei gatvėse“, – jūs pasakysite.

27 O Jis atsakys: „Sakau jums, Aš jūsų nepažįstu. Jūs negalite čia įeiti dėl savo kaltės. Eikite lauk!“

28 Ten bus didelis verksmas ir dantų griežimas, kai jūs būsite lauke ir matysite Abraomą, Izaoką, Jokubą ir visus pranašus Dievo karalystėje,

29 nes žmonės ateis ten iš viso pasaulio.

30 Tai įsidėmėkite: kurie dabar niekinami, tada bus labai vertinami, ir daug tų, kurie dabar šlovinami, tada bus mažiausiai pagerbti.“

Jėzus liūdi dėl Jeruzalės

31 Po kelių minučių keli fariziejai Jam pasakė: „Eik iš čia, jei nori likti gyvas, nes karalius Erodas Tave seka.“

32 Jėzus atsakė: „Eik ir pasakyk tam lapei, kad Aš ir toliau išvarinėsiu demonus ir darysiu stebuklus, gydydamas

33 šiandien, rytoj ir poryt. Juk Dievo pranašas turi mirti tik Jeruzalėje.

34 O Jeruzale, Jeruzale! Mieste, žudantis pranašus! Mieste, akmenimis užmušęs tuos, kurie siųsti tau padėti. Kaip dažnai Aš norėjau surinkti

tavo vaikus į krūvą, kaip višta savo viščiukus po sparnais, bet tu neleidai.

³⁵ O dabar jūsų namai palikti bei apleisti. Ir jūs Manęs nebepamatysite, kol nepasakysite: „Pasveikintas, kuris ateina Viešpaties vardu.“

14

Jėzus fariziejaus namuose

¹ Vieną šeštadienį, kai Jis buvo žydų tarybos nario namuose, fariziejai stebėjo Jį kaip vanagai, norėdami pamatyti,

² ar Jis išgydys žmogų, sergantį vandenlige.

³ Jėzus paklausė fariziejų ir įstatymo žinovų, stovinčių aplinkui: „Ar įstatymas draudžia gydyti ligonius šeštadienį?“

⁴ Kai jie atsisakė paaiškinti, Jėzus paėmė ligonį už rankos, išgydė jį ir paleido.

⁵ Tada Jis pasisuko į stebėjusius: „Kas iš jūsų šeštadienį nedirba? Jeigu jūsų karvė įkris į duobę, ar nepulsite jos gelbėti?“

⁶ Jie vėl neturėjo ką atsakyti.

⁷ Matydamas, kad pakviestieji pietums stengėsi atsisėsti pačioje garbingiausioje vietoje prie stalo, Jis davė jiems patarimą:

⁸ „Jeigu jus pakvies į vestuvių pokylį, nesėskite pirmoje vietoje, nes jei pasirodys kas nors kitas garbingesnis už jus,

⁹ šeimininkas atves jį prie jūsų ir pasakys: „Tegul šis žmogus sėdasi į jūsų vietą.“ O jūs sutrikęs turėsite sėstis į likusią vietą stalo gale.

¹⁰ Geriau daryti taip – sėstis paskutinėje vietoje, o kai šeimininkas pamatys jus, jis ateis ir pasakys:

„Drauge, mes tau turime geresnę vietą nei šita.“
Tai jūs būsite pagerbtas visų svečių akivaizdoje.

¹¹ Nes kiekvienas, kuris pažemins save, bus išaukštintas.“

¹² Tuomet Jis pasisuko į šeimininką: „Kada ruošiate pietus, – pasakė Jis, – nekvieskite draugų, brolių, giminių ir turtingų kaimynų,

¹³ nes jie ir jus pakvies atsilygindami.

¹⁴ Pamaldiesiems prisikeliant Dievas atlygins, kad pakvietėt tuos, kurie negali tuo pačiu atsimokėti.“

Nedėkingi svečiai

¹⁵ Tai girdėdamas žmogus, sėdintis prie stalo su Jėzumi, sušuko: „Kokia palaima patekti į Dievo karalystę!“

¹⁶ Jėzus pasakė palyginimą: „Žmogus surengė didelę puotą ir išsiuntinėjo daug pakvietimų.

¹⁷ Kai viskas buvo paruošta, jis pasiuntė savo tarną pranešti svečiams, jog laikas atvykti.

¹⁸ Jie pradėjo atsiprašinėti. Vienas sakė, kad jis ką tik nusipirko lauką, nori eiti jį apžiūrėti ir prašė, kad ji atleistų nuo pokylio.

¹⁹ Kitas pasakė, kad jis ką tik nusipirko penkis jungus jaučių ir nori juos išmėginti.

²⁰ Dar vienas – ką tik vedęs ir dėl tos priežasties negali ateiti.“

²¹ Tarnas sugrįžo ir viską pranešė savo šeimininkui. Šis supyko ir liepė greitai eiti į gatves, skersgatvius ir sukviesti elgetas, vargetas, luošus ir aklius.

²² Bet ir tuomettada dar liko vietos.

23 „Na, – tada pasakė šeimininkas, – pereik kaimo takeliais, patvoriais ir atvaryk visus, ką tik surasi, kad namai būtų pilni.

24 Nes nė vienas iš tų, kuriuos anksčiau pakviečiau, neragaus nė trupučio to, ką jiems buvau paruošęs.“

Visko išsižadėjimas

25 Jėzų sekė didelė minia. Jis apsisuko ir kreipėsi į juos:

26 „Kas nori Mane sekti, turi mylėti Mane labiau už savo tėvą, motiną, žmoną, vaikus, brolius, seseris, labiau už savo gyvybę – kitaip jis negali būti Mano mokinys.

27 Ir nė vienas negali būti Mano mokinys, kas neima savo kryžiaus ir neseka Manimi.

28 Bet nepradėkite, kol nežinote tikros kainos. Negi kas pradės statyti namą, nepadaręs sąmatos ir nepatikrinęs, ar turi pakankamai pinigų?

29 Priešingu atveju, jo pinigai gali pasibaigti pastačius tik pamatus, ir kiek visiems būtų juoko!

30 „Pažiūrėkite į šitą jaunuolį, – jie juoktųsi. – Jis pradėjo statyti namus ir pristigo pinigų.“

31 Koks karalius eina į karą, pirma neatsisėdęs su savo patarėjais ir neapsvarstęs, ar jo armija iš 10 000 vyrų pakankamai stipri, kad sumuštų 20 000 vyrų.

32 Jeigu sprendimas neigiamas, tada, kol priešo armija dar toli, jis siųs paliaubų komandą, kad aptartų taikos sąlygas.

33 Taigi, nė vienas negali tapti Mano mokiniu pirma neatsisėdęs ir neperskaičius savo gėrybių, o tada jų dėl Manęs neatsisakęs.

³⁴ Ko verta druska, kai nebetenka sūrumo?

³⁵ Druska be skonio nieko neverta – net kaip trąša. Ji bevertė ir tinka tik išmesti. Gerai paklauskite, gal jūs suprasite, ką norėjau pasakyti.“

15

Palyginimas apie paklydusią avi

¹ Nesąžiningi mokesčių rinkėjai ir kiti dideli nusidėjėliai dažnai ateidavo pasiklausyti Jėzaus pamokslų,

² bet tai sukėlė žydų religijos vadovų ir žydų įstatymo mokytojų pasipiktinimą, kadangi Jis bendrauja su tokiais menkais žmonėmis – netgi valgo su jais.

³ Todėl Jėzus pavartojo šį palyginimą:

⁴ „Jeigu jūs turėtumėte šimtą avių, o viena iš jų pasimestų ir pasiklystų, argi jūs nepaliktumėte devyniasdešimt devynių kitų ir neimtumėte ieškoti vienos pasiklydusios, kol surastumėte?

⁵ Ir tada jūs su džiaugsmu neštumėte ją namo ant pečių.

⁶ Kai parvyktumėte, jūs sušauktumėte draugus ir kaimynus pasidžiaugti kartu su jumis, nes atsirado prapuolusi avis.

⁷ Taip pat ir dangus bus laimingesnis dėl vieno pasiklydusio nusidėjėlio, kuris grįžta prie Dievo, negu dėl devyniasdešimt devynių kitų, kurie nebuvo paklydę!“

Palyginimas apie pamestą monetą

⁸ Arba štai kitas palyginimas: „Moteris turi dešimt vertingų sidabrinių monetų ir vieną pameta. Argi ji neužsidegs žiburio ir neieškos

kiekviename namo kampe, ar neiššluos kiekvieno užkampio ar plyšio, kol ras jį?

⁹ Ar radusi ji nesukvies draugų ir kaimynų pasidžiaugti kartu?

¹⁰ Taip ir Dievo angelų akivaizdoje daug džiaugsmo, kai atgailauja vienas nusidėjėlis.“

Palyginimas apie sūnų palaidūną

¹¹ Kad mintis būtų aiškesnė, Jis papasakojo jiems tokią istoriją: „Žmogus turėjo du sūnus.

¹² Kai jaunesnysis pasakė tėvui: „Dabar noriu pasidalinti tavo turtą (gauti turto dalį), nelaukdamas tavo mirties!“ – jo tėvas sutiko ir padalijo sūnums turtą.

¹³ Po kelių dienų tas jaunesnysis sūnus susidėjo visus savo daiktus ir leidosi kelionėn į tolimą žemę. Ten iššvaistė visus pinigus pokyliams ir prostitutėms.

¹⁴ Tuo metu, kai baigėsi jo pinigai, į aną šalį atėjo badas ir jis pradėjo badauti.

¹⁵ Jis įkalbėjo vietinį ūkininką, kad tas pasamdytų jį šerti kiaulių.

¹⁶ Vaikinas taip išalko, kad net atliekos, kuriomis jis maitino kiaules, jam atrodė geros. Bet niekas nieko jam nedavė.

¹⁷ Kai pagaliau jis atsipeikėjo ir nusiramino, tarė sau: „Namie net samdiniai turi apsčiai maisto, o aš čia mirštu iš alkio!

¹⁸ Aš grįšiu namo ir sakysiu: „Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau

¹⁹ ir nesu vertas vadintis tavo sūnumi. Prašau, priimk mane kaip samdinį.“

²⁰ Taip jis grįžo namo pas tėvą.

Kai jis dar buvo toli nuo namų, tėvas pamatė jį sugrįžtantį, ir jo širdis prisipildė gailesčio ir meilės. Nubėgęs apkabino ir išbučiavo jį.

²¹ Jo sūnus jam pasakė: „Tėve, nusidėjau dangui ir tau, nesu vertas vadintis tavo sūnumi.“

²² Bet jo tėvas pasakė tarnams: „Greičiau atneškite puikiausius rūbus ir apvilkite jį. Užmaukite ant piršto brangakmeniais papuoštą žiedą; nepamirškite apavo!

²³ Paskerskite veršiuką, kurį turime tvarte. Mes privalome iškilmingai atšvęsti,

²⁴ nes šis mano sūnus buvo miręs, o dabar grįžo į gyvenimą. Jis buvo pražuvęs ir atsirado!“ Taigi pokylis prasidėjo.

²⁵ Tuo tarpu vyresnysis sūnus dirbo laukuose. Kai jis grįžo namo, išgirdo šokių muziką, sklin-dančią iš namų,

²⁶ ir paklausė vieną tarną, kas čia vyksta.

²⁷ „Sugrįžo tavo brolis, – jam buvo pasakyta, – ir tavo tėvas papjovė veršiuką, kuri mes nušėrėme, ir suruošė didelį pokylį, kad atšvęstų laimingą sugrįžimą į namus!“

²⁸ Vyresnysis brolis supyko ir nėjo į vidų. Tėvas išėjo laukan ir maldavo jį,

²⁹ bet jis atsakė: „Visus šiuos metus aš tau dirbau ir nė karto neatsisakiau nė vieno darbo, kurį tu man skyrei. Ir per visą tą laiką tu nė karto nedavei man net jaunos ožkos šventei su draugais.

³⁰ Dabar, kai grįžta tas tavo sūnus, ištaškęs tavo pinigų prostitutėms, tu šventi, paskerdęs puikiausią mūsų veršeli!“

³¹ „Brangus sūnau, – pasakė jam tėvas. – Aš ir tu

labai artimi, ir visa, ką turiu, yra tavo.

³² Ir gerai darome, kad švenčiame. Nes jis – tavo brolis. Jis buvo miręs ir prisikėlė! Jis buvo prarastas ir atsirado!“

16

Palyginimas apie apsukrųjį prievaizdą

¹ Po to Jėzus mokiniams papasakojo šią istoriją: „Vienas turtingas žmogus turėjo prievaizdą, kuris tvarkė jo reikalus, bet greitai pasklido gandas esą jis labai nesąžiningas.

² Todėl darbdavys pasišaukė jį į vidų ir pasakė: „Ką aš girdžiu apie tave šnekant, kad tu vagi iš manęs? Paruošk ataskaitą, nes būsi atleistas.“

³ Prievaizdas pagalvojo sau: „Ką dabar daryti? Čia netenku darbo, eiti kasti griovių aš neturiu jėgų, be to esu pernelyg išdidus, kad galėčiau prašyti išmaldos.

⁴ Aš žinau, ką daryti. Įgysiu daug draugų, kurie manimi rūpinsis, kai būsiu atleistas.“

⁵⁻⁶ Jis pasikvietė visus, kurie buvo savo darb-daviui skolingi, kad ateitų ir aptartų padėtį. Jis paklausė pirmąjį: „Kiek tu jam skolingas?“ „Mano skola šimtas statinių aliejaus“, – atsakė žmogus. „Taip, štai skolos raštas, kurį tu pasirašei!“ – jam pasakė prievaizdas. – Suplėšyk ir parašyk kitą, parodantį pusę to kiekio!“

⁷ „O kiek tu jam skolingas?“ – paklausė jis kitą žmogų. „Šimtą saikų kviečių“, – atsakė tas. Prievaizdas tarė: „Štai, imk skolos raštą ir pakeisk jį kitu, kuriame parašyta, jog esi skolingas aštuoniasdešimt saikų kviečių!“

⁸ Turtingasis žmogus negalėjo nesižavėti sukčiaus išvalgumu. Tiesa, kad pasauliečiai yra daug ap-sukresni už pamaldžiuosius.

⁹ Bet ar Aš liepiu jums siekti draugystės per suk-tybes? Ar šitaip elgdamiesi įgysite amžinus namus danguje?

¹⁰ Ne! Jei negali sąžiningai atlikti mažų darbų, nebūsi sąžiningas ir didelius dirbdamas.

¹¹ Jei nors truputį sukčiąsite, sąžiningai neatlik-site ir didesnių pareigų.

¹² Ir jeigu jums negalima patikėti pasaulio turtų, kas patiks jums tikrus dangaus turtus? Jeigu nesąžiningai elgiatės su svetimais pinigais, tai ar galima jums patikėti jūsų pačių pinigų?

¹³ Nei jūs, nei kas kitas negali tarnauti dviem šeimininkams. Jūs neapkęsite vieno ir parodysite ištikimybę kitam, arba atvirkščiai – jūs vieną pri-imsite su džiaugsmu, o kito neapkęsite. Jūs negalite tarnauti ir Dievui, ir pinigui!“

¹⁴ Fariziejai, kurie buvo godūs, žinoma, šaipėsi iš viso to.

¹⁵ Tada Jis jiems pasakė: „Jūs apsimetę teisiais ir pamaldžiais žmonių akivaizdoje, bet Dievas žino jūsų piktas širdis. Žmonių akyse jūs pagerbti, bet pasmerkti Dievo akyse.“

Trumpi pamokymai

¹⁶ „Iki Jono Krikštytojo mokslo jūs vadovavotės Mozės įstatymais ir pranašų žodžiais, bet Jonas su-pažindino su gerąja naujiena apie greit ateisiančią Dievo karalystę. Ir dabar daugybė į ją veržiasi.

¹⁷ Bet tai nereiškia, kad įstatymas neteko galios bent vienu požiūriu. Jis stiprus ir nepalaužiamas kaip dangus ir žemė.

¹⁸ Taigi kiekvienas, kas išsiskiria su žmona ir veda kitą – svetimauja, ir kas veda išsiskyrusią moterį – taip pat.“

Turtuolis ir Lozorius

¹⁹ „Gyveno vienas turtingas žmogus, – tėsė Jėzus, – kuris buvo nuostabiai apsirengęs ir kiekvieną dieną kėlė prabangias puotas.

²⁰ O Lozorius, sergantis elgeta, gulėjo prie jo durų, svajodamas apie trupinius nuo turtuolio stalo.

²¹ Atbėgę šunys laižydavo jo atviras žaizdas.

²² Pagaliau vargšas mirė, ir angelai jį nunešė į Abraomo prieglobstį, ten, kur yra teisiųjų mirusiųjų vieta.

²³ Mirė taip pat ir turtuolis, buvo palaidotas, o jo vėlė nukeliavo į pragarą. Čia kentėdamas, jis pamatė tolumoje Lozorių su Abraomu.

²⁴ „Tėve Abraomai, – sušuko jis, – pasigailėk! Atsiųsk čionai Lozorių, kad, suvilgęs vandenyje galą piršto, atvėsintų mano liežuvį, nes aš baisiai kenčiu šiose liepsnose!“

²⁵ Bet Abraomas jam pasakė: „Sūnau, atmink, kad savo gyvenime turėjai ko norėjai, o Lozorius neturėjo nieko. Todėl dabar čia jis paguostas, o tu – kančioje.

²⁶ Be to, mus skiria didelė bedugnė, tad kiekvienas, kuris nori pas tavo patekti, yra sustabdomas ant bedugnės krašto, ir nė vienas iš jūsų negali ateiti pas mus.“

²⁷ Tas vēl tarē: „Tai meldžiu tave, tēve, nusiņsk jī bent ī mano tēvo namus:

²⁸ aš gi turiu penkis brolius – juos teispēja, kad ir jie nepatektū ī šīa kančīu vietā.“

²⁹ Abraomas atsiliepē: „Jie turi Možē bei pranašus, tegul jū klausol!“

³⁰ O anasatsakē: „Ne, tēve Abraomai! Bet jei kas iš mirusījū nueitū pas juos, jie atsiverstū“

³¹ Tačīau Abraomas tarē: „Jeigu jie neklauso Mozēs nei pranašū, tai nepatikēs, jei kas ir iš mirusījū prisīkeltū.“

17

Nuodēmē, īstīkimybē, pareīga

¹ „Visuomet atsiras pagundū nusīdēti, – vienā dienā pasakē Jēzus Savo mokinīams. – Bet vargas tam žmogui, kuris gundo.

²⁻³ Jam būtū gerīau, jei ant kaklo būtū užmauta girnapusē ir jis būtū īmestas jūron, negu papīktintū šītū mažū vaīkū sielas. Aš jus īspēju! Pabark savo brolī, jei jis nusižengīa, o jeigu gailīsī – atleīsk jam.

⁴ Net jei jis nusižengīa septynīs kartus per dienā ir kiekvienā kartā kreīpīasī ī tave, prašīdamas atleīdīmo, atleīsk jam.“

⁵ Vienā dienā apaštalai pasakē Viešpačīui: „Mums reīkia dīdesnīo tikējīmo, pamokyk, kaip jī sustīprīntī.“

⁶ „Jeigu jūsū tikējīmas būtū kaip garstīčīos grūdas, – atsakē Jēzus, – jo užtektū šītam šīlkmedžiui īšrauti ir īmesti ī sīautējančīā jūrā. Jūsū palīepīmas tuoju duotū rezultatus.

7-9 Kai tarnas grįžta suaręs laukus ir apžiūrėjęs avis, jis iškart nesėda prie stalo ir nevalgo, bet pirma paruošia valgį šeimininkui ir paduoda jam vakarienę, o tik paskui sėdasi pats. Jam net nedėkojama, nes jis paprasčiausiai atlieka pareigą.

10 Taip pat ir jūs, darote tik tai, kas privaloma!“

Dešimt išgydytų raupsuotųjų

11 Keliaudami Jeruzalės link, jie pasiekė ribą tarp Galilėjos ir Samarijos.

12 Kaimelio pakraštyje atokiai stovėjo dešimt raupsuotųjų ir

13 šaukė: „Jėzau, pasigalėk mūsų!“

14 Jis pažvelgė į juos ir pasakė: „Eikite pas žydų kunigą ir pasirodykite, kad esate sveiki!“ Jiems einant, raupsai pranyko.

15 Vienas jų sugrįžo pas Jėzų šaukdamas: „Šlovė Viešpačiui, aš išgydytas!“

16 Žmogus krito veidu ant žemės prieš Jėzų, dėkodamas už tai, kas įvyko. Jis buvo samarietis.

17 Jėzus paklausė:

18 „Ar ne dešimt pagydžiau? Kur kiti devyni? Ar tik šis svetimtautis sugrįžo pašlovinti Dievą?“

19 O žmogui Jėzus pasakė: „Stokis ir eik. Tavo tikėjimas išgydė tave.“

Dievo karalystės atėjimas

20 Vieną dieną fariziejai paklausė Jėzų: „Kada ateis Dievo karalystė?“ Jėzus atsakė: „Dievo karalystės jūs nematysite ir

21 negalėsite pasakyti: „Ji prasidėjo čia, šioje ar kitoje vietoje“, nes Dievo karalystė yra jumyse.“

22 Vėliau Jis apie tai kalbėjosi su Savo mokiniais: „Ateis laikas, kai jūs norėsite pabūti su Manimi nors dieną, bet Manęs čia nebus, – tarė Jis.

23 – Jus pasieks žinios, kad Aš sugrįžau, kad Aš toje ar kitoje vietoje; netikėkite tuo ir neikite Manęs ieškoti,

24 nes, kai Aš grįšiu, jūs tikrai žinosite: tvykstelės žaibas, kuris viską danguje nušvies.

25 Bet pirma visa ši tauta turi Mane atstumti ir Aš turiu daug iškentėti.

26 Kai Aš grįšiu, žmonės bus tokie abejingi Dievui, kaip Nojaus laikais.

27 Jie valgė ir gėrė, vedė ir tekėjo iki tos dienos, kol Nojus sėdo į laivą. Tada kilo tvanas, ir jie visi nuskendo.

28 Pasaulis bus toks, kaip ir Loto dienomis – žmonės rūpinosi savo buitimi. Jie valgė, gėrė, pirkė, pardavinėjo, sodino, statė,

29 kol vieną rytą Lotas išėjo iš Sodomos. Tuomet iš dangaus pasipylė ugnis ir siera ir sunaikino juos visus.

30 Taip, kasdieniai darbai vyraus iki pat Mano sugrįžimo valandos.

31 Tie, kurie bus išvykę iš namų, tą dieną tene-grįžta namo susidėti daiktų, o kas laukuose – tene-grįžta į miestą.

32 Prisiminkite, kas atsitiko Loto žmonai.

33 Kas stengsis išsaugoti savo gyvybę, praras ją, o kas negailės jos, tas bus išgelbėtas.

34 Tą naktį du vyrai miegos viename kambaryje ir vienas bus paimtas, o kitas paliktas.

35-36 Dvi moterys bus užsiėmusios namų ruošia. Viena bus paimta, o kita palikta. Taip ir su žmonėmis, dirbančiais kartu laukuose.“

37 „Viešpatie, kur jie bus paimti?“ – klausė mokiniai. Jėzus atsakė: „Kur maita, ten susirenka maitvanagiai!“

18

Palyginimas apie įkyrią našlę

1 Vieną dieną Jėzus mokė, kad reikia nuolatos melstis.

2 „Gyveno mieste teisėjas, – sakė Jis, – didelis bedievis.

3 To miesto našlė dažnai ateidavo prašyti, kad ją apgintų nuo skriaudiko.

4-5 Jis kurį laiką spyrėsi, bet pagaliau nusileido.“ „Nebijau nei Dievo, nei žmonių, – pasakė jis sau, – bet ši moteris labai įkyri. Aš apginsiu jos teises, nes čia vaikščiodama ji mane vargina!“

6 Tada Viešpats pasakė:

7 „Jeigu net blogas teisėjas pavargo, nejaugi Dievas neapgins Savo žmonių, kurie Jo šaukiasi dieną naktį.

8 Taip! Jis jiems greitai atsakys! Tačiau svarbiausia tai: kai grįsiu Aš, Mesijas, kiek rasiu nepraradusių tikėjimo ir besimeldžiančių?“

Palyginimas apie fariziejų ir muitininką

9 Šią istoriją Jis papasakojo keliems žmonėms, kurie gyrėsi savo dorybe, o kitus niekino:

10 „Du vyrai nuėjo į šventyklą melstis. Vienas buvo išdidus, įsitikinęs savo teisumu fariziejus, o kitas – muitininkas.

11 Išdidusis fariziejus meldėsi: „Ačiū Dievui, aš nesu nusidėjėlis kaip kiti, ypač kaip šis muitininkas! Aš nesu sukčius, svetimoteriautojas.

12 Aš pasninkauju du kartus per savaitę. Aš duodu Dievui dešimtinę nuo to, ką pelnau.“

13 O muitininkas stovėjo atokiau ir nedrįso besimelsdamas nė akių pakelti į dangų, tik liūdnai mušėsi į krūtinę, šaukdamas: „Dieve, pasigailėk manęs, nusidėjėlio.“

14 Aš sakau jums, šitas nusidėjėlis, o ne fariziejus grįžo namo išteisintas! Nes išdidieji bus pažeminti, o pažemintieji bus išaukštinti.“

Vaikeliai ir Jėzus

15 Vieną dieną keletas motinų atnešė savo kūdikius, kad Jis juos paliestų ir palaimintų. Bet mokiniai liepė joms pasišalinti.

16-17 Tada Jėzus sukviėtė vaikus ir pasakė mokiniams: „Leiskite mažutėliams eiti pas Mane! Niekada nevarykite jų šalin! Nes Dievo karalystė priklauso žmonėms, kurių širdys pasitikinčios kaip šių vaikų. Kas neturi tokio tikėjimo, niekada neįeis pro karalystės vartus!“

Kilmingasis turtuolis

18 Kartą žydų religijos vadovas paklausė Jo: „Gerasis Mokytojaus, ką aš turiu daryti, kad patekčiau į dangų?“

19 „Ar supranti, ką sakai, kai vadini Mane geru? – Jėzus paklausė jį. – Tik Dievas iš tiesų geras, o ne kas kitas.

20 Tu juk žinai dešimt Dievo įsakymų: nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, nemeluok, gerbk tėvus ir taip toliau.“

21 Žmogus atsakė: „Aš laikiausi šitų įsakymų nuo vaikystės.“

22 „Dar vieno dalyko tau trūksta, – pasakė Jėzus. – Parduok visa, ką turi, ir atiduok pinigus vargšams. Už tai gausi atpildą danguje. Tada ateik ir sek paskui Mane.“

23 Kai žmogus tai išgirdo, nuėjo nuliūdęs, nes jis buvo labai turtingas.

24 Jėzus jį stebėjo nueinantį ir tada pasakė Savo mokiniams: „Kaip sunku turtingiems įeiti į Dievo karalystę!

25 Lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos skylutę, negu turtuoliui įeiti į Dievo karalystę.“

26 Tie, kurie girdėjo, sušuko: „Jeigu ją yra sunku pasiekti – kaip apskritai kas nors gali išsigelbėti?“

27 Jis atsakė: „Dievas gali padaryti tai, ko žmogus negali.“

28 Petras pasakė: „Mes palikome savo namus ir nusekėme paskui Tave.“

29 „Taip, – atsakė Jėzus. – Visiems, kurie kaip ir jūs paliko namus, žmoną, brolius, tėvus, vaikus dėl Dievo karalystės,

30 dabar bus atlyginta daug kartų daugiau; o taip pat jie gaus amžinąjį gyvenimą būsimajame amžiuje.“

Jėzus vėl pranašauja Savo mirtį

31 Surinkęs dvylika apaštalų, Jis pasakė: „Kaip jūs žinote, mes vykstame į Jeruzalę. Kai ten nuvyksime, išsipildys senųjų pranašų žodžiai apie Mane.

32 Aš būsiu atiduotas pagonių pajuokai, išgėdintas, apspjaudytas,

³³ nuplaktas ir nužudytas. Trečią dieną Aš prisikelsiu.“

³⁴ Bet jie nieko nesuprato, kas buvo sakoma, nes Jis kalbėjo lyg užuominomis.

Jericho neregys

³⁵ Kai jie pasiekė Jerichą, šalikelėje sėdėjo vienas aklas keliauninkas, prašydamas išmaldos.

³⁶ Išgirdęs praeinančios minios triukšmą, jis paklausė, kas vyksta.

³⁷ Jam pasakė, kad pro šalį eina Jėzus iš Nazareto,

³⁸ todėl jis pradėjo šaukti: „Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!“

³⁹ Minia prieštavo, bandydama nutildyti, bet jis tik dar garsiau šaukė: „Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs.“

⁴⁰ Kai Jėzus atėjo į tą vietą, Jis sustojo. „Atveskit akląjį čia“, – tarė Jis.

⁴¹ Po to kreipėsi į akląjį: „Ko nori?“ „Viešpatie, – maldavo tasai, – grąžink man regėjimą!“

⁴² Ir Jėzus sutiko: „Gera, praregėk! Tavo tikėjimas išgelbėjo tave!“

⁴³ Žmogus tuojau praregėjo ir nusekė paskui Jėzų, šlovindamas Dievą. Ir visi, kurie matė šį stebuklą, taip pat šlovino Dievą.

19

Muitininkas Zachiejus

¹⁻² Jėzui einant per Jericho miestą, žmogus, vardu Zachiejus, vienas įtakingiausių žydų mokesčių rinkėjų ir, žinoma, labai turtingas žmogus,

³ stengėsi pamatyti Jėzų, bet negalėjo, nes buvo neaukšto ūgio, ir minia jį užstojo.

⁴ Todėl jis užbėgo priekin, įlipo į figmedį šalia kelio, kad stebėtų Jį iš čia.

⁵ Kai Jėzusėjo pro šalį, pažvelgė aukštyn ir pašaukė Zachiejų vardu: „Zachiejau, – Jis pasakė, – greičiau leiskis žemyn, nes Aš šiandien būsiu svečias tavo namuose!“

⁶ Zachiejus skubiai nulipo ir nusivedė Jėzų į savo namus, labai susijaudinęs ir džiaugdamasis.

⁷ Bet minia buvo nepatenkinta. „Jis nuėjo pas didelį nusidėjėlį“, – murmėjo jie.

⁸ Tuo metu Zachiejus stovėjo prieš Viešpatį ir pasakė: „Mokytojai, nuo dabar aš atiduosiu pusę savo turto vargšams. Jei iš ko buvau paėmęs per didelį mokestį, aš save nubausiu, grąžindamas jiems keturis kartus daugiau!“

⁹⁻¹⁰ Jėzus jam pasakė: „Tai rodo, kad šiandien išgelbėjimas atėjo į šiuos namus. Šis žmogus buvo vienas iš pražuvusiųjų Abraomo vaikų, ir Aš, Mesi-
jas, atėjau ieškoti ir gelbėti tokių kaip jo sielų.“

Palyginimas apie dešimtį minų

¹¹ Kadangi Jėzus artinosi prie Jeruzalės, sakė, kad Dievo karalystė prasidės tuoju pat.

¹² „Vienas aukštos kilmės žmogus, gyvenantis tolimoje provincijoje, buvo pakviestas į šalies sostinę karūnuoti.

¹³ Išvykdamas jis sukvietė dešimt padėjėjų ir kiekvienam davė po dešimt minų pragyvenimui, kol jis sugrįš.

¹⁴ Bet kai kurie žmonės jo nekentė ir pasiuntė jam deklaraciją, teigiančią, kad jie sukilo ir nepripažins jo savo karaliumi.

15 Sugrįžęs jis sukviatė visus, kuriems buvo davęs pinigų, nes norėjo patikrinti, kaip jie tuos pinigus panaudojo ir koks buvo pelnas.

16 Pirmasis žmogus pranešė apie didelį pelną. Jis dešimt kartų padidino gautą sumą.

17 „Puiku! – sušuko karalius. – Tu geras žmogus. Tu elgeisi sąžiningai, todėl atlygindamas pavesiu tau valdyti dešimt miestų!“

18 Kitas žmogus taip pat pranešė apie didelį pelną. Jis penkis kartus padidino gautą sumą.

19 „Gera, – pasakė šeimininkas. – Tu gali būti penkių miestų valdytojas!“

20 Trečias žmogus atsinešė tik tiek pinigų, kiek buvo gavęs. „Aš juos išsaugojau, – jis pasakė. –

21 Aš bijojau, kad tu pareikalaus mano uždirbto pelno, nes tu griežtas žmogus, imi, kas ne tavo, ir pasisavinsi kitų užaugintą derlių.“

22 „Tu niekingas ir piktas tarne, – sušuko karalius. – Aš griežtas! Taip, tikrai, bet jei žinojai, koks aš blogas esu,

23 tai kodėl nepadėjai pinigų į banką, kad aš galėčiau gauti procentus?“

24 Tada pasisukęs į kitus, stovinčius šalia, jis paliepė: „Atimkite iš jo pinigus ir atiduokite žmogui, kuris daugiausia uždirbo.“

25 „Bet, pone, – sakė jie, – jis jau turi pakankamai.“

26 „Taip, – atsakė karalius. – Visuomet taip yra, kad tie, kurie turi, gauna daugiau, o tie, kurie mažai teturi, greitai netenka visko.

27 O dabar atveskite tuos sukilusius priešus čia ir mano akivaizdoje įvykdysite mirties bausmę.“

Triumfuojantis įžengimas

²⁸ Papasakojęs šią istoriją, Jėzus leidosi į Jeruzalę eidamas mokinių priešakyje.

²⁹ Prisiartinęs prie Betfagės ir Betanijos miestų ties Alyvų kalnu, Jis iš anksto pasiuntė du mokinius

³⁰ ir nurodė eiti į kitą kaimą, ten jie turėjo surasti asiliuką, pririštą šalia kelio. Tai buvo asiliukas, nepripratintas jodinėti. „Atriškite jį ir atveskite čia, – pasakė Jėzus. –

³¹ Ir jei kas paklaustų, ką jūs čia darote, tik pasakykite: „Jo reikia Viešpačiui.“

³² Jie rado asiliuką, kaip Viešpats buvo sakęs, ir, žinoma,

³³ kai jį atrišo, šeimininkai reikalavo paaiškinimo. „Ką jūs darote, – jie klausė. – Kodėl jūs atrišate mūsų asiliuką?“

³⁴ O mokiniai paprasčiausiai atsakė: „Jo reikia Viešpačiui!“

³⁵ Taip jie atvedė asiliuką pas Jėzų ir permetė jam keletą apsiaustų per nugarą, kad Jėzus galėtų ant jo užsėsti.

³⁶⁻³⁷ Tada minios prieš Jį ant kelio tiesė savo drabužius, kai jie pasiekė vietą, kur kelias ėjo Alyvų kalno šlaitu. Visa procesija pradėjo šaukti ir giedoti, šlovindama Dievą už nuostabius Jėzaus padarytus stebuklus.

³⁸ „Dievas davė mums Karalių! – džiūgavo jie. – Tegyvuoja Karalius! Tedžiūgauja visas dangus! Šlovė Dievui aukštai danguje!“

³⁹ Bet kai kurie fariziejai iš minios Jam šaukė: „Mokytojai, sudrausk Savo mokinius!“

⁴⁰ Jis atsakė jiems: „Jei šitie tylės – akmenys šauks!“

⁴¹ Kai jie priartėjo prie Jeruzalės ir pamatė priekyje miestą, Jis verkė jo.

⁴² „Amžina ramybė buvo jums pasiekiama, o jūs jos atsisakėte, – Jis verkė. – Dabar jau vėlu.

⁴³ Tavo priešai supils pylimą prie tavo sienų, apguls jus iš visų pusių, apsups

⁴⁴ ir sulysins su žeme jus ir jūsų vaikus. Jie parblošs ant žemės tave ir tavo vaikus, suspaus tave. Jūsų priešai nepaliks nė vieno akmens, nes jūs atsisakėte progos, kurią Dievas jums pasiūlė.“

Jėzus Šventykloje

⁴⁵ Tada Jis atėjo į šventyklą ir pradėjo varyti lauk pirklius nuo prekystalių,

⁴⁶ sakydamas jiems: „Evangelija skelbia, kad mano šventykla yra maldos namai, bet jūs ją pavertėte vagių lindyne.“

⁴⁷ Po to Jis kasdien mokė šventykloje, bet aukštieji kunigai, kiti religijos vadovai bei tautos seniūnai norėjo surasti būdą Juo atsikratyti.

⁴⁸ Bet jie nieko negalėjo sugalvoti, nes Jis buvo žmonių numylėtinis. Jie klausėsi kiekvieno Jo žodžio.

20

Jėzaus įgaliojimais

¹ Mokydamas ir skelbdamas gerąją naujieną šventykloje, Jėzus susidūrė su aukštaisiais kunigais ir kitais religiniais vadovais bei tarnybos nariais.

² Jiems reikėjo sužinoti, kas leido Jam išvaryti pirklius iš šventyklos.

³ „Prieš atsakydamas Aš paklausiu vieno dalyko, – atsakė Jis. –

⁴ Ar Jonas buvo Dievo siųstas, ar jis veikė savo paties valia?“

⁵ Jie tai aptarė savo tarpe. „Jeigu mes sakysime, kad jo misija iš dangaus, tada mes įkliuvę, nes Jis paklaus: „Tada kodėl jūs juo netikėjote?“

⁶ Jei mes sakysime, kad Jonas nebuvo Dievo siųstas, žmonės užsivaidys mus akmenimis, nes jie įsitikinę, kad jis buvo pranašas.“

⁷ Pagaliau jie atsakė: „Mes nežinome.“

⁸ Ir Jėzus atsakė: „Tada Aš taip pat neatsakysiu į jūsų klausimą.“

Palyginimas apie nuomininkus

⁹ Tada Jis vėl pasisuko į žmones ir papasakojo jiems šią istoriją: „Žmogus pasodino vynuogyną, išnuomojo jį keliems ūkininkams ir išvyko keliems metams į tolimą šalį.

¹⁰ Atėjus derliaus nuėmimo metui, jis pasiuntė vieną savo tarną į ūkį, kad jam duotų vynuogyno derliaus dalį. Bet nuomininkai sumušė jį, išsiuntė atgal tuščiomis.

¹¹ Jis vėl nusiuntė kitą tarną, bet ir tą anie sumušė, išjuokė ir paleido tuščiomis.

¹² Buvo pasiųstas ir trečias žmogus. Ir tam nepasisekė. Jis taip pat buvo sužeistas ir pavarytas į šalį.

¹³ „Ką man daryti? – pats savęs paklausė šeimininkas. – Žinau! Aš pasiųsiu savo mylimąjį sūnų. Gal jie parodys jam pagarbą?“

¹⁴ Kai vynininkai pamatė jo sūnų, jie pasakė: „Mums duota proga. Po tėvo mirties šis jaunuolis

paveldės visą žemę. Čionai! Užmuškim jį. Tada paveldėtas turtas bus mūsų.“

¹⁵ Jie išvilko jį laukan ir užmušė. Ką darys šeimnininkas?

¹⁶ Aš jums sakau: jis ateis, užmuš juos ir išnuomos vynuogyną kitiems.“ „Bet jie niekada to nepadarys“, – protestavo Jo klausytojai.

¹⁷ Jėzus, žvelgdamas į juos, paklausė: Ką reiškia Rašto posakis: „Akmuo, kurį statytojai atmetė, tapo kertiniu akmeniu!“

¹⁸ Jis pridūrė: „Kas tik kris ant šito akmens, suduš, ant ko tas akmuo užgrius, tas bus sumaltas į miltus.“

¹⁹ Kai aukštieji kunigai ir religijos vadovai išgirdo šią istoriją, kurią Jis papasakojo, jie norėjo Jį tuojau suimti, nes suprato, kad apie juos buvo kalbama. Jo palyginimuose jie buvo piktieji nuomininkai. Bet jie bijojo, kad, suėmus Jį, kils riaušės. Todėl jie stengėsi nutverti kokį žodį, kad galėtų pranešti romėnų valdininkui ir, suradę priežastį, suimti.

Mokesčių mokėjimas ciesoriui

²⁰ Naudodamiesi proga, jie siuntė šnipus, kurie apsimetė esą sąžiningi vyrai.

²¹ Jie sakė Jėzui: „Mokytojau, mes žinome, koks Tu sąžiningas. Tu visuomet sakai tiesą ir žiūrėdamas teisybės nepaisai žmonių luomų, bet mokai Dievo kelių.“

²² Dabar pasakyk mums, ar reikia mokėti romėnų vyriausybei mokesčius ar ne?“

²³ Puikiai išvelgdamas jų klastą, Jis tarė jiems:

²⁴ „Parodykite man monetą. Kieno atvaizdas ant jos? Ir kieno vardas?“ Jie atsakė: „Ciesoriaus – romėnų imperatoriaus.“

²⁵ Jis tarė: „Tada atiduokite imperatoriui visa, kas imperatoriaus, o Dievui visa, kas Dievo.“

²⁶ Taip sužlugo jų pastangos pergudrauti Jį žmonių akivaizdoje. Stebėdamiesi Jo atsakymais, jie nutilo.

Prisikėlimas ir vedybos

²⁷ Tada pas Jėzų atėjo keletas sadukiejų – taip vadinosi žmonės, kurie skelbė, kad mirtis yra būties pabaiga, kad nėra prisikėlimo –

²⁸ sakydami: „Mozės įstatymai teigia: „Jei kieno vedęs brolis numirtų bevaikis, tuomet jo brolis tegul veda našlę, ir jų vaikai pagal įstatymą priklausys mirusiam žmogui, kad pratęstų jo giminę.“

²⁹ Mes žinome septynių brolių šeimą. Vyriausias vedė ir mirė bevaikis.

³⁰ Jo brolis vedė našlę, ir jis taip pat mirė. Vaikų taip pat nebuvo.

³¹ Ir taip jau atsitiko, kad vienas po kito ją vedė septyni broliai, o paskui mirė, nepalikdami vaikų.

³² Galiausiai mirė ir moteris.

³³ Štai mūsų klausimas: „Kieno žmona ji bus prisikėjusi? Nes visi buvo vedę ją vieną.“

³⁴ Jėzus atsakė: „Vedybos yra šios žemės žmonėms, bet kai tie,

³⁵ kurie pasirodo verti prisikelti iš numirusių, nueis į dangų, jie neves ir netekės.

³⁶ Ir jie niekada nebegalės mirti. Tuo atžvilgiu jie tolygūs angelams. Jie yra Dievo sūnūs, nes jie prikelti iš numirusių naujam gyvenimui.

³⁷ Tu klausi, ar yra prisikėlimas ar jo nėra, – Mozės pasakojime tai įrodoma. Kai jis aprašo, kaip Dievas jam pasirodė degančiame krūme, jis kalba apie Dievą kaip Abraomo Dievą, Izaoko Dievą, Jokūbo Dievą.

³⁸ Sakyti, kad Viešpats yra kurio nors žmogaus Dievas, tai reiškia, kad asmuo yra gyvas, nemiręs. Taigi Dievo požįriu visi žmonės gyvi.“

³⁹ „Gera pasakyta, Mokytojau!“ – pastebėjo keletas čia stovinčių žydų įstatymo žinovų.

⁴⁰ Jie nebedrįso daugiau klausinėti.

Kieno sūnus Kristus?

⁴¹ Tada Jėzus jų paklausė: „Kodėl taip yra, kad Kristus, Mesijas, sakoma esąs karaliaus Dovydo palikuonis?

⁴² Pats Dovydas psalmių knygoje rašė: Dievas pasakė mano Viešpačiui, Mesijui: „Sėsk Mano dešinėje,

⁴³ kol Tavo priešus sudėsiu po Tavo kojomis.“

⁴⁴ Kaip gali Mesijas tuo pačiu metu būti ir Dovydo sūnumi, ir Dovydo Dievu?“

⁴⁵ Tada miniai klausantis, Jis pasakė:

⁴⁶ „Saugokitės tų religijos žinovų, nes jie mėgsta rengtis prabangiais drabužiais ir jiems patinka, kad žmonės jiems lenktųsi, kai jie eina gatve. Ir kaip jie mėgsta garbingas vietas sinagogose bei religinėse šventėse!

⁴⁷ Bet net kalbėdami ilgas maldas su dideliu išoriniu nuolankumu, jie ruošia planus, kaip atimti iš našlių pinigus. Todėl šių žmonių laukia baisiausias Dievo nuosprendis!“

21

Našlės auka

¹ Stovėdamas šventykloje, Jis stebėjo turtuolius, metančius dovanas į rinkliavų dėžutę.

² Tuo metu pro šalį ėjo neturtinga našlė ir įmetė dvi mažas varines monetas.

³ „Iš tiesų, – Jis pastebėjo, – ši vargšė našlė davė daugiau nei visi kiti kartu paėmus.

⁴ Nes jie davė truputį iš to, kas jiems atliko, bet ji, nors ir neturtinga, atidavė visa, ką turėjo.“

Ateinančios amžiaus pabaigos ženklai

⁵ Keletas Jo mokinių pradėjo kalbėti apie šventyklą su gražiais akmenimis ir papuošimais ant sienų.

⁶ Bet Jėzus pasakė: „Ateis laikas, kai visi šie dalykai, kuriais žavitės, bus nugriauti, ir nė vienas akmuo nebus paliktas ant akmens, bet viskas pavirs žvirgždo krūva.“

⁷ „Mokytojai! – šaukė jie. – Kada? Ar bus koks nors įspėjimas iš anksto?“

⁸ Jis atsakė: „Neleiskite, kad jus suklaidintų. Nes daugelis ateis, skelbsis Mesiju ir sakys: „Atėjo laikas“, bet netikėkite jais.

⁹ Kai jūs girdite apie prasidedančius karus ir maištus, nepasimeskite. Iš tiesų, karai turi kilti, bet ne greit pasibaigs,

¹⁰ nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę.

¹¹ Bus dideli žemės drebėjimai ir badas, daugelyje šalių kils epidemijos ir baisūs dalykai vyks danguje.

¹² Bet prieš tai bus ypatingo persekiojimo metas, ir jus vedžios pas karalius ir valdytojus, tąsys po sinagogas ir kalėjimus dėl Mano vardo.

¹³ Tada Mesijas pasirodys žinomas ir gerbiamas.

¹⁴ Todėl nesirūpinkite, kaip atsakysite į klausimus,

¹⁵ nes Aš jums duosiu tinkamus žodžius ir tokią išmintį, kad nė vienas iš jūsų priešininkų negebės prieštarauti.

¹⁶ Net jūsų artimiausieji – jūsų tėvai, broliai, giminės, draugai – išduos jus ir suims, ir keletas jūsų bus nužudyti.

¹⁷ Ir visi nekės jūsų, kadangi jūs esate Mano.

¹⁸ Bet nė vienas plaukas nuo jūsų galvos nepranyks!

¹⁹ Jei jūs būsite tvirti, tai jūsų sielos bus išgelbėtos.

²⁰ Bet kai pamatysite Jeruzalę, supamą kariuomenės, tada jūs žinokite, jog atėjo jos sunaikinimo laikas.

²¹ Tada Jeruzalės žmonės tebėga į kalvas. Tegul Jeruzalės gyventojai stengiasi pabėgti, o ir tie, kurie už miesto, tegul nesistengia sugrįžti.

²² Nes tiems bus teismo dienos, ir išsipildys Senajame Rašte parašyti pranašų žodžiai.

²³ Vargas nėščioms moterims tomis dienomis ir toms, kurios turi mažus vaikus. Nes vargas tai tautai ir didelis pasipiktinimas jos žmonėmis.

²⁴ Juos žiauriai nužudys priešai ir kaip tremtinius ir belaisvius išblaškys po visas pasaulio tautas, o Jeruzalę užkariaus ir sutryps prieš savo triumfo pabaigą.

²⁵ Tada danguje vyks keisti dalykai – įspėjimai, būsimų šėtoniškų įvykių ženklai saulėje, mėnulyje,

žvaigždėse, o čia, žemėje, tautos, apstulbintos audringų jūrų ir keistų potvynių bei atoslūgių, atsidurs sąmyšyje.

²⁶ Daugelio žmonių drąsa svyruos dėl baisaus likimo, ateinančio į žemę, nes bus pažeistas paties dangaus tvirtumas.

²⁷ Tada žemės žmonės išvys Mane, Išgelbėtoją, ateinantį debesyje su didžia galybe ir šlove.

²⁸ Taigi, kai visi šitie dalykai prasidės, stovėkite tiesiai ir pakelkite akis. Nes jūsų išgelbėjimas arti.“

²⁹ Tada Jis palygino: „Stebėkite figmedį ar kuri kitą medį.

³⁰ Kai pasirodo lapeliai, ir be sakymo žinote, kad vasara arti.

³¹ Taigi, pamatę įvykius, kuriuos aprašiau, jūs taip pat galite būti tikri, kad Dievo karalystė arti.

³² Aš iškilmingai jums pareiškiu: Kai šitie dalykai pasirodys, ateis pasaulio pabaiga.

³³ Ir nors visas dangus ir žemė praeis, Mano žodžiai nepraeis.

³⁴⁻³⁵ Saugokitės! Teneužklumpa Mano staigus atėjimas jūsų nepasirengusių. Neleiskite, kad rasčiau jus, gyvenančius nerūpestingai, užiančius, geriančius ir užsiėmusius šio pasaulio reikalais, kaip ir visi žmonės.

³⁶ Nuolatos budėkite ir melskitės, kad ateitumėte pas Mane, jei galima, nepatyrę tų baisumų.“

³⁷⁻³⁸ Kasdien Jėzus eidavo į šventyklą mokyti, o minios pradėdavo rinktis anksti ryte. Kiekvieną naktį Jis praleisdavo Alyvų kalne.

Judas sutinka išduoti Jėzų

¹ Pagaliau artėjo Velykų šventė – žydų iškilmės, kai valgoma tik nerauginta duona.

² Aukštieji kunigai ir kiti religijos vadovai šurmuliavo, rengdamiesi nužudyti Jėzų, bet ir nesukelti maišto. To jie labai bijojo.

³ Tada šėtonas įėjo į Judą Iskarijotą, kuris buvo vienas iš dvylikos mokinių,

⁴ ir jis nuėjo pas aukštuosius kunigus, vadus bei šventyklos sargus aptarti, kaip geriausiai išduoti Jėzų.

⁵ Jie, žinoma, džiaugėsi sužinoję, kad Judas pasiruošęs padėti, ir pažadėjo jam atlyginimą.

⁶ Judas ieškojo progos, kaip tyliai, niekam nematant, suimti Jėzų.

Paskutinė vakarienė

⁷ Atėjo Velykų iškilmų diena. Buvo paskerstas Velykų avinėlis ir valgomas su nerauginta duona.

⁸ Jėzus pirma pasiuntė Petrą ir Joną, kad surastų vietą ir paruoštų Velykų valgį.

⁹ „Kur nori, kad mes eitume?“ – klausė jie.

¹⁰ Ir Jis atsakė: „Vos tik įeisite į Jeruzalę, pamatysite žmogų, nešanti vandens ąsotį. Sekite, į kuriuos namus jis įeis,

¹¹ ir pasakykite žmogui, kuris ten gyvena: „Mūsų Mokytojas liepė, kad jūs parodytumėte svečių kambarį, kur Jis galės valgyti Velykų vakarienę su Savo mokiniiais.“

¹² Jis nusives jus į viršų, į didelį mums skirtą kambarį. Tai ir bus ta vieta. Eikite pirma ir paruoškite ten valgį.“

¹³ Išėję į miestą, jie rado viską, kaip Jėzus buvo sakęs, ir parėngė Velykų vakarienę.

¹⁴ Tada atvyko Jėzus su kitais mokiniais ir kartu susėdo prie stalo.

¹⁵ Jis pasakė: „Aš didžiai laukiau šios valandos, trokšdamas valgyti šį Velykų valgį su jumis prieš Savo kančių pradžią.

¹⁶ Nes Aš jums dabar sakau: „Daugiau su jumis nebevalgysiu šio maisto, kol jo reikšmė neat-siskleis Dievo karalystėje.“

¹⁷ Tada, paėmęs vyno taurę ir sukalbėjęs padėkos maldą, Jis tarė: „Imkite ir dalinkitės tarp savęs.

¹⁸ Nes Aš nebegersiu vyno, kol ateis Dievo karalystė.“

¹⁹ Tada Jis paėmė riekę duonos, sukalbėjo padėkos maldą, laužė ją ir davė apaštalams, tardamas: „Tai yra Mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Imkite ir valgykite Mano atminimui.“

²⁰ Lygiai taip po vakarienės Jis paėmė taurę, sakydamas: „Ši taurė yra Naujoji Sandora Mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.

²¹ Čia, tarp mūsų, sėdintis kaip draugas prie stalo yra žmogus, kuris mane išduos.

²² Aš privalau mirti. Tai Dievo sumanymo dalis. Bet didis siaubas laukia to, kuris Mane išduos.“

²³ Tada mokiniai stebėjosi, kas galėtų padaryti tokį dalyką.

²⁴ Ir jie pradėjo tarp savęs ginčytis, kuris bus aukščiausias besiartinančioje karalystėje.

25 Jėzus jiems tarė: „Šiame pasaulyje karaliai nurodinėja tarnams, o tarnai neturi galimybės pasirinkti.

26 Bet jums vadovaus Tas, kuris geriausiai jums tarnauja.

27 Visame pasaulyje mokyta prie stalo aptarnauja jo tarnai. Tik ne čia! Nes Aš esu jūsų tarnas.

28 Nepaisant to, jūs likote Man ištikimi tomis baisiomis dienomis.

29 Kadangi Mano Tėvas skyrė Man karalystę, Aš duodu jums teisę

30 valgyti ir gerti prie Mano stalo toje karalystėje. Jūs sėdėsite sostuose, teisdami dvylika Izraelio giminių.

31 Simonai, Simonai, šėtonas prašė jus atiduoti ir persijoti tarsi kviečius,

32 bet Aš meldžiausi už tave, kad tavo tikėjimas visiškai nežlugtų. Taigi, kai tu atgailausi už savo nuodėmes ir vėl į Mane atsisuksi, sustiprink ir atstatyk savo brolių tikėjimą.“

33 Simonas pasakė: „Viešpatie, aš pasiruošęs eiti su Tavimi į kalėjimą ir net mirti su Tavimi.“

34 Bet Jėzus atsakė: „Petrai, leisk man kai ką tau pasakyti. Šią naktį, dar gaidžiui nepragydus, tu Manęs išsiginsi tris kartus, tvirtindamas, kad nepažįsti.“

35 Tada Jėzus jų paklausė: „Kai Aš jus išsiunčiau skelbti gerosios naujienos, jūs neturėjote pinigų, krepšio ir atliekamų drabužių, kaip jūs tada vertėtės?“ „Puikiai!“ – jie atsakė.

36 „Bet dabar pasiimkite krepšį, jei jį turite, ir pinigų. Ir jei neturite kalavijo, geriau parduokite

drabužius ir nusipirkite jį.

³⁷ Nes atėjo laikas, kai išsipildys toji pranašystė apie Mane: „Jis bus pasmerktas kaip nusikaltėlis.“ Taip išsipildys viskas, kas pranašų apie Mane parašyta.“

³⁸ „Mokytojai, – jie sakė, – mes turime du kalavijus su savimi.“ „Pakanka!“ – Jis atsakė.

Jėzus meldžiasi ant Alyvų kalno

³⁹ Tada, lydimas mokinių, Jis išėjo iš viršutiniame aukšte esančio kambario ir kaip paprastai nuėjo į Alyvų kalną.

⁴⁰ Ten Jis jiems tarė: „Melskite Dievą, kad pagundos jūsų nenugalėtų.“

⁴¹ Jis nuėjo toliau, maždaug per akmens metimą, atsiklaupė ir ėmė melstis šiais žodžiais:

⁴² „Tėve, jei nori, atimk iš Manęs šią baisią taurę, bet Aš noriu, kad pildytųsi Tavo valia, o ne Mano.“

⁴³ Tada iš dangaus pasirodė angelas, nes Jėzų buvo apėmusi tokia dvasios kančia, kad Jis,

⁴⁴ vis karščiau melsdamasis, pradėjo prakaituoti krauju ir vis didesni lašai krito ant žemės.

⁴⁵ Pagaliau Jis vėl atsistojo ir grįžo pas mokinius, bet rado juos miegančius, prislėgtus liūdesio.

⁴⁶ „Miegate! – pasakė. – Kelkitės! Melskite Dievą, kad gundomi nesukluptumėte!“

Jėzaus suėmimas

⁴⁷ Jam bekalbant, prisiartino minia, vedama Judo, vieno iš dvylikos apaštalų. Judas priėjo prie Jėzaus ir pabučiavo jį skruostą draugiškai sveikindamas.

⁴⁸ Bet Jėzus pasakė: „Judai, savo pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?“

49 Kiti mokiniai pamatę, kas gali įvykti, sušuko: „Mokytojau, ar mes kovosim? Mes atsinešėme kalavijus!“

50 Vienas jų puolė aukštojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį.

51 Bet Jėzus pasakė: „Daugiau nesipriešinkite.“ Jis palietė vietą, kur buvo žmogaus ausis, ir išgydė ją.

52 Tada Jėzus kreipėsi į šventyklos aukštuosius kunigus, apsaugos viršininkus ir seniūnus, religijos vadovus, kurie buvo minios priekyje: „Ar Aš koks plėšikas, kad jūs išėjote Manęs suimti ginkluoti kalavijais ir vėzdais?“

53 Kodėl jūs Manęs nesuėmėte šventykloje? Aš ten būdavau kiekvieną dieną. Bet dabar atėjo jūsų metas – kai siautėja šėtono jėga.“

Petras išsigina Jėzaus

54 Jie sugavo Jį ir nuvedė į aukščiausiojo kunigo rūmus, o Petras sekė Jį iš tolo.

55 Kareiviai kieme susikūrė ugnį ir susėdo ratu pasišildyti. Ten prie jų prisijungė Petras.

56 Viena tarnaitė pastebėjo jį laužo šviesoje ir pradėjo įdėmiai apžiūrinėti. Pagaliau ji prašneko: „Šis žmogus buvo su Jėzumi!“

57 Petras išsigynė, sakydamas: „Moteriške, aš Jo net nepažįstu!“

58 Netrukus kažkas kitas pažvelgė į jį ir pasakė: „Tu greičiausiai esi iš jų.“ „Ką tu, žmogau“, – atsakė Petras.

59 Maždaug po valandos dar kažin kas ėmė atkakliai tvirtinti: „Aš žinau, šis vyrukas yra vienas Jėzaus mokinių, nes abu iš Galilėjos.“

⁶⁰ Bet Petras pasakė: „Žmogau, aš nežinau apie ką tu kalbi.“ Jam bekalbant pragydo gaidys.

⁶¹ Tuomet Jėzus atsigręžęs pažvelgė į Petrą. Tada Petras atsiminė, ką Jis buvo pasakęs: „Dar gaidžiui nepragydu, rytoj tu tris kartus Manęs išsiginsi.“

⁶² Petras išėjo iš kiemo karčiai verkdamas.

Sargybiniai išjuokia Jėzų

⁶³ Dabar Jėzų saugantys kareiviai pradėjo iš jo tyčiotis.

⁶⁴ Jie užrišo Jam akis, mušė Jį kumščiais ir klausė: „Kas šį sykį Tave užgavo, pranaše?“

⁶⁵ Jie visaip Jį įžeidinėjo.

Jėzus pas Pilotą ir Erodą

⁶⁶ Kitą rytą, auštant, susirinko žydų Aukščiausiasis teismas, taip pat religinė valdžia. Jėzų išvedė prieš Tarybą

⁶⁷ ir liepė pasakyti, ar Jis tebetvirtina esąs Mesijas, ar ne. Bet Jis atsakė: „Jeigu jums pasakysiu, jūs nepatikėsite

⁶⁸ arba neleisite Man išdėstyti reikalo.

⁶⁹ Bet greitai ateis laikas, kai Aš, Mesijas, sėdėsiu soste šalia Visagalio Dievo.“

⁷⁰ Jie visi šaukė: „Tada Tu tvirtini esąs Dievo Sūnus?“ Jis atsakė: „Taip, Aš esu.“

⁷¹ „Kam mums reikia kito įrodymo? – šaukė jie. – Juk mes patys girdėjome Jį taip sakant.“

23

¹ Tada visa Taryba nuvedė Jėzų pas vietininką Pilotą.

² Jie iš karto pradėjo Jį kaltinti: „Šis jaunuolis vedė mūsų žmones į pražūtį, sakydamas nemokėti

mokesčių romėnų vyriausybei, tvirtindamas, kad Jis mūsų Mesijas – Karalius.“

³ Todėl Pilotas paklausė: „Ar esi jų Mesijas ir Karalius?“ „Taip, – atsakė Jėzus. – Taip yra, kaip sakai.“

⁴ Pilotas pasisuko į vyresnius kunigus, į minią ir pasakė: „Na? Tai nėra nusikaltimas.“

⁵ Tada jie įsiuto: „Bet Jis kursto riaušes prieš vyriausybę visoje Judėjoje, nuo Galilėjos iki Jeruzalės.“

⁶ „Gal Jis tada iš Galilėjos?“ – paklausė Pilotas.

⁷ Kai Jėzus tai patvirtino, Pilotas liepė Jį nuvesti pas karalių Erodą, nes Galilėja tada buvo Erodo valdžioje. O Erodas tuo metu buvo Jeruzalėje.

⁸ Erodas džiaugėsi, turėdamas progą pamatyti Jėzų, nes buvo daug apie Jį girdėjęs ir tikėjosi pamatyti Jį darant stebuklą.

⁹ Jis bėrė Jėzui klausimus vieną po kito, bet atsakymo nesulaukė.

¹⁰ Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir kiti religijos vadovai stovėjo čia, garsiai Jį kaltindami.

¹¹ Dabar Erodas ir jo kareiviai pradėjo tyčiotis iš Jėzaus, išjuokė Jį ir, aptaisę karališkais rūbais, nusiuntė atgal pas Pilotą.

¹² Tą dieną iki šiol buvę priešai, Erodas ir Pilotas, tapo gerais draugais.

¹³ Tada Pilotas, sukvietęs aukštuosius kunigus, kitus žydų vadovus ir liaudį,

¹⁴ paskelbė savo nuosprendį: „Jūs atvedėte man šį Žmogų, kaltindami Jį už vadovavimą maištui prieš romėnų vyriausybę. Aš Jį smulkiai išklausinėjau ir įsitikinau, kad Jis nekaltas.

15 Erodas padarė tą pačią išvadą ir vėl atsiuntė Jį atgal. Šis Žmogus nepadaręs nieko, už ką derėtų bausti mirtimi.

16 Todėl aš Jį nuplakdinsiu odiniu diržu su švino gabalais ir paleisiu.“

17-18 Bet dabar minioje kilo didelis triukšmas, nes jie vienu balsu šaukė: „Nukryžiuok Jį, paleisk mums Barabą!“

19 (Barabas sėdėjo kalėjime už žmogžudystę ir maišto Jeruzalėje kurstymą prieš vyriausybę.)

20 Pilotas ginčijosi, nes norėjo paleisti Jėzų.

21 Tačiau minia šaukė: „Nukryžiuoti! Nukryžiuoti!“

22 Jis dar trečią kartą klausė: „Kodėl? Kokį nusikaltimą Jis padarė? Aš neradau priežasties Jo žudyti, todėl aš Jį nuplakdinsiu ir paleisiu.“

23 Bet jie šaukė vis garsiau ir garsiau, reikalavdami Jėzaus mirties, ir jų šauksmai nugalėjo.

24 Pilotas nuteisė Jėzų mirti, kaip jie reikalavo.

25 Jiems reikalaujant, jis paleido iš kalėjimo Barabą, nuteistą už maištą ir žmogžudystę. Jėzų atidavė jų valiai.

Nukryžiavimas

26 Kai minia lydėjo Jėzų į mirties vietą, Simonas iš Kirėnės, kurisėjo iš kaimo į Jeruzalę, buvo priverstas eiti iš paskos ir nešti Jo kryžių.

27 Jėzų lydėjo didelės minios ir daug liūdesio apimtų moterų.

28 Bet Jėzus, atsigręžęs į jas, prabilo: „Jeruzalės dukros, verkite ne Manęs, bet savęs ir savo vaikų!

29 Nes ateis dienos, kai neturinčios vaikų motinos bus iš tiesų laikomos laimingomis.

30 Žmonės maldaus, kad griūdami kalnai juos sunaikintų, o kalvos palaidotų.

31 Jei šitaip daroma Man, Gyvybės medžiui, kas laukia jūsų?“

32-33 Du kiti nusikaltėliai buvo vedami nužudyti kartu su Juo į vietą, vadinamą „kaukole.“ Čia visi trys buvo nukryžiuoti. Jėzus – ant vidurinio kryžiaus, o du nusikaltėliai – iš abiejų pusių.

34 „Tėve, atleisk šiems žmonėms, nes jie nežino, ką daro“, – Jėzus meldėsi. O kareiviai lošė iš jo drabužių, mėtydami kauliuką dėl kiekvieno daikto.

35 Minia stebėjo. Žydų vadovai tyčiodamiesi juokėsi: „Jis buvo toks geras, padėdamas kitiems, pažiūrėkim, kaip Jis išsigelbės, jei tikrai yra Dievo išrinktasis Mesijas.“

36 Kareiviai išjuokė Jį, siūlydami parūgusio vyno.

37 Jie šaukė Jam: „Jei Tu žydų Karalius – gelbėkis pats!“

38 Viršum Jo buvo prikalta lentelė su užrašu: „Šitas yra žydų Karalius.“

39 Vienas iš greta nukryžiuotų nusikaltėlių įžeidinėjo Jėzų: „Argi Tu ne Mesijas? Įrodyk tai, išgelbėdamas Save ir mus, jei gali.“

40 Bet kitas nusikaltėlis sudraudė jį: „Ir Dievo tu nebijai net mirties akivaizdoje!“

41 Savo piktais darbais mes užsitarnavome mirtį, bet šis Žmogus nepadarė nieko bloga.“

42 Tada jis pasakė: „Jėzau, atsimink mane, kai įžengsi į Savo karalystę.“

43 Jėzus atsakė: „Šiandien su Manimi tu būsi rojuje. Tai Mano pažadas.“

Jėzaus mirtis

⁴⁴ Buvo po vidurdienio, kai tamsa trims valandoms apgaubė žemę.

⁴⁵ Saulė aptemo ir staiga stora šventyklos uždanga perplyšo pusiau.

⁴⁶ Tada Jėzus sušuko: „Tėve, Aš Tau atiduodu Savo dvasią.“ Ir su tais žodžiais lūpose Jis mirė.

⁴⁷ Kai vykdančias nuosprendžius romėnų karinio dalinio kapitonas pamatė, kas atsitiko, buvo pritrenktas Dievo akivaizdoje iš nuostabos ir pasakė: „Žinoma, šis Žmogus buvo nekaltas.“

⁴⁸ Ir kai žmonės, atėję pažiūrėti reginio, pamatė, kad Jėzus miręs, jie skirstėsi namo labai nusiminę.

⁴⁹ Tuo tarpu Jėzaus draugai ir moterys, kurios sekė Jį nuo pat Galilėjos, stovėjo atokiau ir viską matė.

Jėzaus laidotuvės

⁵⁰⁻⁵² Tada vienas žmogus, vardu Juozapas, žydų Aukščiausiojo teismo narys, nuėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. Jis buvo pamaldus žmogus, kuris laukė Mesijo atėjimo ir nesutiko su nuosprendžiu ir kitais žydų vadovų veiksmais.

⁵³ Tada jis nuėmė Jėzaus kūną, suvyniojo į ilgą lininę drobule ir paguldė į naują kapą, iškalną uolos rūsyje.

⁵⁴ Tai buvo padaryta penktadienį po pietų, pasiruošimo šabui dieną.

⁵⁵ Kai kūnas buvo nuimtas, moterys iš Galilėjos sekė ir matė, kaip Jis buvo palaidotas.

⁵⁶ Tada jos grįžo namo ir ruošė tepalus bei kvėpalus balzamavimui, bet kol baigė, atėjo

šeštadienis, todėl jos visą dieną ilsėjosi, kaip reikalauja žydų įstatymas.

24

Prisikėlimas

¹ Labai ankstų sekmadienio rytą jos pasiėmė tepalus, nuėjo prie kapo

² ir rado didžiulį akmenį, dengusi įėjimą, nuridentą į šalį.

³ Jos įėjo į vidų, bet Viešpaties Jėzaus kūno neberado.

⁴ Jos stovėjo čia sutrikusios, nežinodamos, kas Jam galėjo atsitikti. Staiga prieš jas pasirodė du vyrai, apsirengę tokiais spindinčiais drabužiais, kad moterys net buvo apakintos.

⁵ Jos išsigando ir žemai jiems nusilenkė. Tada vyrai paklausė: „Kodėl jūs kape ieškote gyvo žmogaus?

⁶⁻⁷ Jo čia nėra. Jis prisikėlė. Ar neprisimenate, ką Jis jums pasakė Galilėjoje? Mesijas bus išduotas ir atsidurs blogų žmonių valioje, nukryžiuotas prisikels trečią dieną.“

⁸ Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius,

⁹ sugrįžo atgal į Jeruzalę, kad pasakytų vienuolikai mokinių ir visiems kitiems, kas įvyko.

¹⁰ (Moterys, įėjusios į kapo rūšį, buvo Marija Magdaliotė, Joana, Jokūbo motina Marija ir keletas kitų.)

¹¹ Bet tiems vyrams jų žodžiai atrodė kaip pasaka. Jie netikėjo jomis.

¹² Tačiau Petras nubėgo prie kapo pažiūrėti. Pasilenkęs jis pažvelgė į vidų ir pamatė tuščias

linines drobules. Jis vėl grįžo namo stebėdamasis tuo, kas buvo įvykę.

Pakeliui į Emausą

¹³ Tą pačią dieną, Sekmadienį, du Jėzaus sekėjai ėjo į Emauso kaimą, esantį už septynių mylių nuo Jeruzalės.

¹⁴ Eidami jie kalbėjosi apie Jėzaus mirtį,

¹⁵ ir staiga prie keliauninkų prisiartino Jėzus. Jis ėjo šalia jų,

¹⁶ bet šie Jo nepažino, kadangi nuo to juos saugojo Dievas.

¹⁷ „Jūs, atrodo, apie kažką smarkiai diskutuojate? – Jis paklausė. – Kuo jūs taip susirūpinote?“ Jie nutilo, ir jų veidai apsiniaukė.

¹⁸ Vienas iš jų, vardu Kleopas, pasakė: „Jūs greičiausiai vienintelis žmogus Jeruzalėje, negirdėjęs apie baisius dalykus, kurie vyko praėjusią savaitę.“

¹⁹ „Kokius dalykus?“ – paklausė Jėzus. „Visa tai atsitiko Jėzui, žmogui iš Nazareto, – pasakė jie. – Jis buvo pranašas, kuris darė neįtikėtinus stebuklus ir buvo galingas Mokytojas, aukštai vertinamas Dievo ir žmonių.“

²⁰ Bet aukštieji kunigai ir mūsų religijos vadovai suėmė Jį, perdavė romėnų vyriausybei, kad Jį pasmerktų mirčiai. Jie nukryžiuo Jį.

²¹ Mes manėme, kad Jis šlovingasis Mesijas ir atėjo išgelbėti Izraelį. O greta to, kas įvyko prieš tris dienas,

²²⁻²³ šiandien rytą kelios mūsų grupės moterys buvo nuėjusios prie Jo kapo. Jos grįžo su neįtikėtina

naujiena, kad Jo kūno kape nebėra ir kad jos susitiko angelus, pasakiusius, jog Jėzus gyvas.

²⁴ Vyrai taip pat bėgo pažiūrėti, ir tikrai – kūno nebėra, kaip moterys ir sakė.“

²⁵ Tada Jėzus tarė jiems: „Ak jūs paiki, paiki žmonės! Kaip sunkiai jūs patikite tuo, apie ką rašo pranašai Raštuose!

²⁶ Argi neaiškiai buvo pasakyta pranašų, kad Mesijas turės visa tai iškentėti, prieš išeidamas į Savo šlovę?“

²⁷ Tada Jėzus citavo jiems vieną pastraipą po kitos iš pranašų Raštų, pradėdamas Pradžios knygą, ir, peržvelgęs visus Raštus, aiškino jų prasmę ir tai, kas juose rašoma apie Jį.

²⁸ Dabar jau jie artėjo prie Emauso. Jėzus būtų keliavęs toliau,

²⁹ bet jie maldavo Jį pasilikti nakčiai, nes jau temo.

³⁰ Tada Jis nuėjo su jais į namus. Jiems atsisėdus valgyti, Jis paprašė Viešpatį palaiminti maistą, paėmė mažą kepalėlį duonos, laužė jį ir davė kitiems.

³¹ Tik staiga jų akys atsivėrė ir jie pažino Jėzų! Bet tuo metu Jis pranyko jiems iš akių!

³² Jie pradėjo vienas kitam pasakoti, kaip jų širdys sušilo, kai Jis su jais kalbėjo, aiškindamas Raštą.

³³ Po valandos jie sugrižo atgal į Jeruzalę, kur juos pasitiko vienuolika mokinių

³⁴ šiais žodžiais: „Viešpats iš tiesų prisikėlė! Jis pasirodė Petru!“

35 Tiedu iš Emauso tuojau papasakojo, kaip jiems pasirodė Jėzus kelyje ir kaip, belaužantį duoną, jie atpažino Jį.

Jėzus pasirodo mokiniams

36 Apie tai besikalbant, tarp jų staiga atsirado pats Jėzus ir pasveikino juos.

37 Bet visas būrelis labai išsigando, manydamas, kad mato dvasią.

38 „Kodėl jūs taip išsigandote?“ – paklausė Jis. – Kodėl jūs abejojate, kad tai iš tiesų Aš?

39 Pasižiūrėkite į Mano rankas ir kojas. Žiūrėkite ir įsitikinkite, kad tai esu Aš. Palieskite Mane. Būkite tikri, kad Aš nesu dvasia. Nes dvasia neturi kūno, kaip matote Mane turint.“

40 Kalbėdamas Jis iškėlė rankas, kad jie matytų vinių žymes ir parodė jiems žaizdas kojose.

41 Tačiau jie tebestovėjo neryžtingi, pilni džiaugsmo ir abejonių. Tada Jis paklausė: „Ar neturite čia ko valgyti?“

42 Jie davė Jam gabalėlį keptos žuvies,

43 ir visiems žiūrint Jėzus valgė!

44 Tada Jis tarė: „Kai Aš anksčiau buvau su jumis, argi neprisimenate, kai sakiau: viskas, kas turi išsipildyti apie Mane, parašyta Mozės, Pranašų ir Psalmių knygoje.“

45 Tai pasakęs, Jis atvėrė jų protus bent jau šitiems Raštams išmanyti!

46 Po to pridūrė: „Tikrai, jau seniai parašyta, kad Mesijas turės kentėti ir mirti, ir prisikelti trečią dieną iš numirusių;

⁴⁷ šita žinia apie prisikėlimą turi pasklisti iš Jeruzalės į visas tautas. Visiems, kurie tik į Mane atsigręžia, bus atleidžiamos nuodėmės.

⁴⁸ Jūs – šių pranašysčių išsipildymo liudininkai.

⁴⁹ O dabar Aš jums atsiųsiu Šventąją Dvasią, kaip pažadėjo Mano Tėvas. Dar nepasakokite kitiems apie tai, kol iš dangaus ateis Šventoji Dvasia, – pasilikite mieste, kol Ji iš aukštybių suteiks jums jėgą.“

Žengimas į dangų

⁵⁰ Tada Jėzus nusivedė juos keliu į Betaniją ir, iškėlęs rankas į dangų, palaimino juos. Laimindamas

⁵¹ pradėjo kilti į dangų, ir jie Jo nebematė.

⁵² Visi šlovino Jį, grįžo į Jeruzalę, pilni didelio džiaugsmo,

⁵³ ir nuolat lankė šventyklą, šlovindami Dievą.

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“

Lithuanian: Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“ (Portions)

copyright © 1995 Biblica, Inc.

Language: Lietuvių

Contributor: Biblica, Inc.

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Creative Commons License

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“, arba „Kūrinys“, yra prieinamas pagal Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 tarptautinę licenciją (CC BY-SA). Šią licenciją galite rasti interneto svetainėje <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> arba užsisakyti paštu, išsiuntę laišką šiuo adresu: Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, JAV

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Biblica, Inc. Jeigu norite naudoti Biblica® firmos ženklą, turite gauti raštišką leidimą iš Biblica, Inc. Jums leidžiama kopijuoti ir platinti šį „Kūrinių“, jei nekeičiate jo turinio ir pavadinimo. Taip pat privalote nurodyti „Biblica®“ firmos ženklą. Pakeitus šio „Kūrinio“ turinį arba išvertus jį į kitą kalbą, bus sukurtas išvestinis kūrinys, todėl turėsite pašalinti Biblica® firmos ženklą. Jei norėsite publikuoti tokį išvestinį kūrinį, turėsite nurodyti, kokius pakeitimus atlikote, kad jie būtų aiškiai matomi. Taip pat turėsite nurodyti, kur patalpintas originalus „Kūrinys“: „Originalus „Kūrinys“, priklausantis Biblica, Inc., nemokamai yra prieinamas šiose interneto svetainėse: www.biblica.com ir www.open.bible“.

Nesvarbu, ar naudosite šį „Kūrinių“ be pakeitimų, ar kursite išvestinį kūrinį, informacija apie autorių teises turi būti pateikta tituliname arba autorių teisių puslapyje šitokiu būdu:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

Jūsų išvestinis darbas taip pat turės būti prieinamas pagal tą pačią licenciją (CC BY-SA) ir taisykles.

Jei ketinate išversti šį „Kūrinį“ į kitą kalbą ir norite pranešti apie tai Biblica, Inc., susiekite su mumis šiuo internetiniu adresu: <https://open.bible/#feedback>.

This work is made available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0 International License (CC BY-SA). To view a copy of this license, visit <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0> or send a letter to Creative Commons, PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

Biblica® is a trademark registered by Biblica, Inc., and use of the Biblica® trademark requires the written permission of Biblica, Inc. Under the terms of the CC BY-SA license, you may copy and redistribute this unmodified work as long as you keep the Biblica® trademark intact. If you modify a copy or translate this work, thereby creating a derivative work, you must remove the Biblica® trademark. On the derivative work, you must indicate what changes you have made and attribute the work as follows: “The original work by Biblica, Inc. is available for free at www.biblica.com and www.open.bible.”

Notice of copyright must appear on the title or copyright page of the work as follows:

Biblica® Naudojimo teisės atviros „Jėzus ir Jo pasekėjai“™

Autorių teisės © 1995 Biblica, Inc.

Biblica® Open Lithuanian Luke-Acts™

Copyright © 1995 by Biblica, Inc.

„Biblica“ yra firmos ženklas, įregistruotas Jungtinių Valstijų patentų ir prekių ženklų biure Biblica, Inc. Naudojamas su leidimu.

“Biblica” is a trademark registered in the United States Patent and Trade-mark Office by Biblica, Inc. Used with permission.

You must also make your derivative work available under the same license (CC BY-SA).

If you would like to notify Biblica, Inc. regarding your translation of this work, please contact us at <https://open.bible/#feedback>.

This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.

You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.

- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.

- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.

Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2025-05-10

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 10 May 2025 from source files dated 10 May 2025

d28d296c-dd91-5d06-a4a6-f923ca9cab59